

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 6Co/40/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813222549  
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3813222549.1

## Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky Mgr. Stanislavy Kollárovej a členiek senátu JUDr. Ivety Anderlovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobkyne: Q.. X. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., T. X, zastúpenej: O. a Turem advokáti, s.r.o, so sídlom Bratislava, Mariánska 12, IČO: 36 867 276, proti žalovanému: Q.. V. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., Q. XX, zastúpenému: JUDr. Annou Kubovičovou, advokátkou so sídlom Považská Bystrica, Tatranská 3008, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalobkyne a odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 9C/144/2013 -1341 zo dňa 09. januára 2020, takto

### rozhodol:

I. Odvolanie žalovaného čo do výroku VI. napadnutého rozsudku o d m i e t a.

II. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) nasledovne: výrokom II. prikázal nehnuteľnosť - trojizbový byt č. X na Ul. T. č.X v V. zapísaný v katastri nehnuteľností na LV XXXX pre k.ú. Prievidza pod por. č. 9. so spoluvlastníckym podielom vo veľkosti 7040/225280 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a k bytu prislúchajúci podiel vo veľkosti 7040/225280 na pozemku reg. „C“ parc. č. 5038/2 na ktorom je bytový dom postavený, o výmere 365 m2 zapísaný na LV č.XXXX pre k.ú. Prievidza pod por. č. 9, žalobkyňi. Výrokom III. prikázal rodinný dom v obci O. , k.ú. Dubnica, okres Prievidza, postavený na parcele reg.“C“ č. XX zapísaný na LV XXX pre okres Prievidza, k.ú. Dubnica; pozemok -parc. reg. „C“ parc. č. 88/1 na LV XXX k.ú. Dubnica, okres Prievidza o výmere 129 m2 druh zastavané plochy a nádvoria a pozemok -parc. reg.„C“ parc. č. 88/2 na LV XXX k.ú. Dubnica, okres Prievidza o výmere 195 m2; pozemok -parc. reg. „C“ parc. č. XX na LV XXX k.ú. Dubnica, okres Prievidza o výmere 446 m2 - záhrady žalovanému. Výrokom IV. Prikázal súd prvej inštancie zostatok úveru č. 372504066 v Slovenskej sporiteľni a.s. vo výške 15545,91 eur žalovanému. Výrokom V. uložil žalovanému povinnosť z titulu vyrovnania podielov bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov zaplatiť žalobkyňi sumu 3 411,93 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobkyňi priznal nárok na náhradu jej trov konania vynaložených v súvislosti so vstupom vedľajšieho účastníka I. V. nar. XX.XX.XXXX do konania od I. V. nar. XX.XX.XXXX (výrok VI.). Výrokom VII. priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania trov znaleckého posudku H.. J. I. od žalobkyne s tým, že náhradu ostatných trov konania súd žalobkyňi a žalovanému nepriznáva (výrok VIII.). Žalobkyňi a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok z titulu vyporiadania BSM v rozsahu 50% každý (výrok IX. a X.) s tým, že o poplatkovej povinnosti strán sporu rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením podľa § 14 ods. 4 zák.č. 71/1992 Zb. (výrok XI.). V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie popísal skutkový stav, ktorý zistil z vykonaného dokazovania ( body 45 až 78) a uviedol, že žalobkyňa urobila predmetom vyporiadania od roku 2013 do roku 2019 postupne: byt, rodinný dom, jej výlučnú investíciu do bytu - hodnotu členského podielu v družstve, jej investície do bytu vo výške 3574,55 eur, hodnotu obchodného podielu v spoločnosti ANTRE PUBLIC s.r.o,

vyplatený zisk vo výške 40000 eur a právo na výplatu zisku 10000 eur, zostatky na účtoch žalobkyne a žalovaného, zostatok ich spoločného úveru v Slovenskej sporiteľni a.s. Žalovaný súhlasil, že predmetom vyporiadania sú nehnuteľnosti označené žalobkyňou, nesúhlasil s vyporiadavaním obchodného podielu a reálne nevyplateného zisku, urobil predmetom vyporiadania jeho vnos vo výške investícií do domu z daru od rodičov vo výške 112859 eur- kúpnej ceny 1875 000 Sk, ktorá bola reálne za dom vyplatená, (tvrdil, že v zmluve je nižšia suma 780000 Sk, ktorú tam žiadali uviesť predávajúci), ďalšie investície do domu, 400000 Sk, ktoré investoval do bytu, prostriedky vyplatené z účtu v Stavebnej sporiteľni Wústenrot 9743,55 eur, zostatok úveru. Nespornou bola investícia žalovaného do bytu 6638 eur, do strechy 4082,85 eur, do domu vo výške 30663,3 eur, sporné ostali všetky ostatné investície, charakter sumy zaplatenej ako kúpnej ceny a jej výška. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 143, § 149 ods. 1,3, § 150 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov patria: byt v Prievidzi zapísaný na LV č. XXXX, rodinný dom v O., k.ú. Dubnica, pozemok parc. č. XX, pozemok parc.č. XX, všetko zapísané na LV XXX k.ú. Dubnica, zostatky na účte žalobkyne 1629,08 eur a žalovaného 1629,08, podľa výpisov z týchto účtov ku dňu rozvodu; vyplatené prostriedky stavebného sporenia Wústenrot vo výške 9743,55 eur, cena za predaj obchodného podielu 15 693 eur, cena za osobné motorové vozidlo 1 600 eur predané v priebehu konania. Súd prvej inštancie nezistil dôvody, pre ktoré by nemali byť podiely manželov rovnaké a bezpodielové spoluvlastníctvo vyporiadaval podľa zákonných zásad § 150 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o byt č. 9, ustálil jednak z výpovedí žalobcu a žalovanej, ale aj z predložených listín, kúpnej zmluvy, výzvy družstva, že patrí do bezpodielového vlastníctva manželov a neprichádza do úvahy jeho prikázanie do výlučného vlastníctva žalobkyne bez povinnosti výplaty ako to táto navrhovala. Žalobkyňa argumentovala, že členské práva a povinnosti spojené s nájmom družstevného bytu nadobudla dohodou o prevode členských práv a povinností uzatvorenou medzi ňou a U.om E. XX.XX.XXXX teda pred uzatvorením manželstva. Následne bola medzi Okresným stavebným bytovým družstvom a ňou uzavretá nájomná zmluva o prenechaní družstevného bytu do užívania. Žalobkyňa poukazovala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/291/2006 podľa ktorého „ uvedené ustanovenie jasne a jednoznačne zakotvuje prevod bytu do vlastníctva iba toho z manželov, ktorý je členom družstva. Prednosť tejto zvláštnej úpravy oproti § 143 Občianskeho zákonníka nemožno preklenúť žiadnym právnym výkladom podľa ktorého by v tomto prípade nadobudli byt obaja manželia do BSM. Takýto výklad by znamenal bezdôvodné zvýhodnenie druhého z manželov, ktorý členom družstva nebol“. Súd sa nestotožnil s týmto názorom žalobkyne. Za rozhodujúce považoval súd to, že byt manželia odkúpili dňa 10.9.2003, teda počas trvania manželstva za prostriedky patriace čo i len z časti do BSM, čo potvrdzuje znenie zmluvy o prevode, ktorá bola zaevidovaná vkladom vlastníckeho práva, s tým, že na liste vlastníctva sú evidovaní žalobkyňa i žalovaný v podiele 1/1. Svoj názor súd oprel aj o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/42/2011 (podľa odôvodnenia tohto rozhodnutia, ak by kúpna cena bytu bola zaplatená z výlučných prostriedkov jedného z manželov, ale kupujúcimi by boli obidvaja manželia a pri uzavretí kúpnej zmluvy by prejavili vôľu nadobudnúť kupovaný byt do bezpodielového spoluvlastníctva, alebo v prípade, ak by byt bol čiastočne nadobudnutý aj z prostriedkov nadobudnutých počas manželstva, by takto nadobudnutý byt tvoril vec patriacu do bezpodielového spoluvlastníctva;). Žalobkyňa nadobudla členské práva a povinnosti spojené s nájmom vtedy družstevného bytu dohodou o ich prevode s U. E., následne s ňou bytové družstvo uzavrelo nájomnú zmluvu o prenechaní družstevného bytu do užívania. Uzavretím manželstva vznikol manželom spoločný nájom bytu nie však spoločné členstvo v družstve. Podľa § 28 zákona č.182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov nájomca družstevného bytu, ktorý je členom družstva, má nárok na prevod vlastníctva bytu a touto oprávnenou bola výlučne žalobkyňa, ktorá ale uzavrela zmluvu tak, že byt nadobudli ako manželia žalobkyňa i žalovaný. V tomto prípade prejavili manželia vôľu nadobudnúť byt do BSM, preto súd prvej inštancie byt považoval za súčasť BSM a prikázal byt do vlastníctva (tak ako to žiadali obidvaja účastníci) žalobkyňi, avšak s výplatou polovice hodnoty bytu žalovanému. Byt bol ohodnotený znaleckým posudkom znaleckej organizácie, spolu s odborným vyjadrením na sumu 68 800 eur. Zároveň súd zohľadnil ako vklad z výlučných prostriedkov žalobkyne do bytu trhovú hodnotu členského podielu v družstve žalobkyne, teda trhovú hodnotu bytu k 10.9.2003, ktorá bola znaleckým posudkom znalca H.. I. I. stanovená na sumu 32 200 eur, na ktoré má žalobkyňa nárok na výplatu voči majetku v BSM (analogicky aj rozhodnutie NS ČR 22Cdo820/2003). Posudky, ktoré tento znalec súdu predložil z roku 2003, ohodnotením bytu korešponujú s jeho znaleckým posudkom. Znalec Ing. Hamáček, ktorý byt k roku 2003 ohodnotil na sumu 47900 eur, naproti tomu predložil len jeden posudok z uvedeného obdobia, k štvorizbovému bytu s väčšou rozlohou z roku 2003. Ohodnotenie bytu ku dňu jeho prevodu do BSM korešponduje aj so zverejnenými údajmi NBS k cene nehnuteľností v Trenčianskom kraji v uvedenom období. Žalobkyňa pripustila a teda neboli sporné výlučné investície žalovaného do bytu : bezpečnostné dvere, plávajúce podlahy a čiastočne vstavané skrine v chodbe

a spálni, teda investície žalovaného do bytu z vlastných prostriedkov 6638 eur. Na kúpu bytu bolo nesporne z prostriedkov BSM uhradené 39352 Sk, teda 1306 eur, a za podiel na pozemku 1,12 eur. Tvrdené vlastné investície z výlučných prostriedkov žalobkyne vo výške 3574,55 eur, boli žalovaným zospornené, preto na ne súd neprihliadal. Pokiaľ žalobkyňa uviedla, že podiel v družstve bol jej rodičmi kúpená za 18588 eur, súd na túto investíciu už neprihliadal, bola zohľadnená v kúpnej cene resp. v hodnote členského podielu žalobkyne v družstve v čase kúpy bytu manželmi. Z výpovede otca žalobkyne ďalej podľa názoru súdu vyplýva, že dcére boli darované prostriedky vo výške spolu 40000 Sk na nové plastové okná v byte, súd mal z tejto výpovede túto investíciu žalobkyne za preukázanú v spojení s listinami -faktúrami o úhrade okien predloženými žalobkyňou. Znaleckým posudkom bola určená všeobecná hodnota bytu k dátumu 10.9.2003 na sumu 32.200 eur a v tejto výške súd zohľadnil vklad žalovanej do BSM zo svojich výlučných prostriedkov, po odpočítaní sumy za ktorú byt od družstva odkúpila. Ďalej súd ustálil, že do BSM patrí rodinný dom, ktorý má podľa odborného vyjadrenia znaleckej organizácie hodnotu 142 000 eur. O tomto odbornom posúdení súd nemal pochybnosti napriek námietke právneho zástupcu žalobkyne, že bola pri jeho vypracovaní použitá iná metodika. Odborné vyjadrenie korešponduje s informáciami na stránkach NBS k cenám nehnuteľností a ich nárastu ku dňu podania odborného vyjadrenia. Právny zástupca žalobkyne odborné vyjadrenie spochybnil, ale nenavrhol, akým spôsobom sa teda má zistiť hodnota nehnuteľností ku dňu vyporiadania. Dom, ako žiadali obidvaja účastníci, súd prvej inštancie prikázal žalovanému s povinnosťou výplaty žalobkyne, tiež vo výške polovice hodnoty domu ku dňu vyporiadania BSM podľa stavu k zániku manželstva. Pritom ako vklad, čo žalovaný vynaložil zo svojho na spoločný majetok, súd zohľadnil investíciu na strechu z prostriedkov, ktoré nesporne zdedil - sumu 4 082,85 eur, investovanú počas manželstva do strechy domu, ďalej kúpnu cenu domu, uhradenú rodičmi žalovaného priamo predávajúcim do rúk teda sumu 780 000 Sk, teda 25 891,26 eur. Súd pritom vychádzal zo znenia kúpnej zmluvy a neprihliadal na zvyšnú sumu ktorá mala byť vyplatená predávajúcim, pretože podľa kúpnej zmluvy na iné plnenie nebol daný dôvod. Súd mal za preukázané, že žalovanému bola kúpna cena darovaná rodičmi, čo preukazuje to darovacia zmluva, výpovede rodičov a žalovaného, preto ju posúdil ako výlučné prostriedky investované žalovaným do BSM. Tiež ako jeho vklad považoval z týchto darovaných prostriedkov uhradené nezospornené investície do domu - úhrady prác a materiálu otcom žalovaného čl. 109, bod 4 (vyjadrenie PZ žalobkyne na čl. 135), vo výške 30 663,3 eur. Z nesporných položiek súd neuznal položky, pri ktorých z listín - faktúr predložených žalovaným vyplýva, že boli vynaložené po rozvode, s výnimkou interiérových dverí a kúpeľne na poschodí, pretože žalobkyňa ich uznala v listine ustálenie stavu domu ku dňu rozvodu, že už boli zabudované a preto investíciu do týchto položiek súd tiež zohľadnil v prospech žalovaného, hoci boli uhradené po rozvode. Tiež súd vylúčil položky vynaložené na kúpu nábytku - huteľných vecí, ktoré z dôvodu ich nákupu za výlučné prostriedky žalovaného nepatria do BSM a započítal položky vynaložené v čase do rozvodu v súlade s faktúrami predloženými žalovaným: úhradu plotu, posuvnej brány a kovových konštrukcií, náteru a drevených lát za 829,84 eur, električka za 1991,63 eur, šporák za 431,52 eur, drevené podlahy v celom dome za 3983,27 eur, kuchyňa- linka za 1991,63 eur, žalúzie za 408,28 eur dlažba na terasu hornú i dolnú , penetrácia, materiál za 1659,69 eur, za krb 995,81 eur, interiérové dvere 13380 eur, kúpeľňa horná sanita, obklady lepidlá za 3000 eur. Spolu podľa týchto položiek boli nesporné investície vo výške 30663,3 eur z výlučných prostriedkov žalovaného. Žalobkyňa i žalovaný zhodne navrhovali prikázať zostatok úveru v Slovenskej sporiteľni, a.s. č. 372504066 vo výške 14 085 eur žalovanému. Z listín oboznámených na pojednávaní, správ Slovenskej sporiteľne a.s vyplýva, že žalovaný od rozvodu manželstva do rozhodnutia o vyporiadaní uhradil na úver zo svojich výlučných prostriedkov od 14.7.2011 do 8.5.2016 11 973,7 eur a od 8.5.2016 doteraz sumu 8 723,91 eur, spolu 20 697,61eur, ktoré súd zohľadnil ako prostriedky zaplatené z výlučných prostriedkov žalovaného na záväzok vyporiadavaný v rámci tohto konania. Zostatok úveru ku vyporiadaniu je 14 085 eur. Tento zostatok bol so súhlasom obidvoch strán prikázaný žalovanému, ktorý má tak nárok na úhradu toho čo zo svojho vynaložil, resp. vynaloží na spoločný záväzok obidvoch manželov spolu 34782,97 Eur. Osobný automobil Škoda Fabia Combi, ktorý existoval v čase zániku manželstva, žalobkyňa a žalovaný predali po nariadení znaleckého dokazovania k jeho hodnote za cenu 1 600 eur. Na tento úkon žalovaný splnomocnil žalobkyňu na predaj vozidla za cenu v čase a mieste predaja obvyklú. V splnomocnení neobmedzil jej dispozíciu konkrétnym pokynom. Žalovaný sa nedovolal počas konania neplatnosti tohto úkonu, ktorý prekračuje podľa ustálenej judikatúry pojem bežná vec podľa § 145 ods.1 Občianskeho zákonníka. Preto súd považoval tento úkon za platný a pri posudzovaní hodnoty, ktorú treba vyporiadať vychádzal z obsahu tohto úkonu. Osobné motorové vozidlo bolo predané za sumu 1600 eur, ktoré boli vyplatené žalobkyne, preto by mala vyplatiť žalovanému sumu 800 eur. Žalovaný vyplatenie tejto sumy zospornil, preto súd vychádzal z listinných dôkazov - platobných príkazov žalobkyne, ktoré táto súdu predložila, z ktorých vyplýva, že poslala na účet žalovaného sumu 179,57 eur 24.2.2015 a 578,94 eur

8.2.2015, má mu teda ešte uhradiť 41,49 eur. Obchodný podiel v spoločnosti ANTRE PUBLIC s.r.o. IČO: 36 035 424, kúpil žalovaný kúpnu zmluvou zo 7.3.2004 za 50 000 Sk, teda za 1 659,7 eur, ktoré si požičal na základe zmluvy o pôžičke z 20.1.2004, teda v čase trvania manželstva žalobkyne a žalovaného, preto bol predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov v čase jeho zániku. V priebehu konania o vyporiadaní BSM bol predaný na základe zmluvy medzi žalovaným a X.om O. z XX.X.XXXX, podľa zmluvy bezodplatne, bez súhlasu žalobkyne, ktorá tento prevod ako relatívne neplatný z dôvodu jej nesúhlasu podľa § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka nenapadla. Preto už súd vyporiadaval len jeho cenu v čase predaja. Súd započítal ako vnos žalovaného na kúpu obchodného podielu sumu 50000 Sk, teda hodnotu pôžičky, ktorú si žalovaný zobral na účel kúpy podielu, teda 1659,7 eur a ktorá nie je doteraz uhradená. Žalobkyni by mal z titulu náhrady, čo odišlo z masy BSM teda žalovaný zaplatiť polovicu sumy 15628 eur. Súd sa nestotožnil s argumentáciou právneho zástupcu žalovaného, že obchodný podiel nepatrí do BSM, resp. nemá byť predmetom vyporiadania, pričom súd poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR (2Cdo 168/2005 R27/2007, ZSP 34/2007, RC68/2005), z ktorej vyplýva, že predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov môže byť aj obchodný podiel (hodnota obchodného podielu) ako iná majetková hodnota, ak bol nadobudnutý jedným z manželov za trvania ich manželstva a z prostriedkov patriacich do BSM. V súlade s tým poukázal i na závery rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS 185/2012, podľa ktorého základnou podmienkou pre vyporiadanie obchodného podielu manžela v spoločnosti s ručením obmedzeným v rámci BSM je, aby bol tento obchodný podiel nadobudnutý za trvania manželstva (čo bolo v danom prípade nepochybne preukázané) a z prostriedkov patriacich do BSM. Podľa rozhodnutia ešte bývalého NS ČSSR sp. zn. 8Cz 236/69 ak vznikol za trvania manželstva dlh, z ktorého bol zaviazaný len jeden z manželov, ktorý napríklad uzavrel vlastným menom zmluvu o pôžičke, a ak boli takto získané peniaze použité na kúpu určitej veci, teda bola za ne získaná určitá majetková hodnota, náleží i táto hodnota, za splnenia ostatných podmienok uvedených v §143 Občianskeho zákonníka a bez ohľadu na to, či bola zmluva o pôžičke platne uzavretá, do bezpodielového spoluvlastníctva. K záväzku manžela, ktorý takto zabezpečil peniaze, ktoré je povinný vrátiť, či už z titulu zmluvného záväzku alebo z titulu bezdôvodného obohatenia a ktorý ich vynaložil v skutočnosti na spoločný majetok zo svojho, sa prihladne pri vyporiadaní BSM (tzv. vnos). Súd prvej inštancie konštatoval, že z listinných dôkazov vyplýva, že ku dňu rozvodu manželstva bol žalovaný vlastníkom obchodného podielu v uvedenej spoločnosti. Obchodný podiel v BSM predal tretej osobe, pričom v zmluve je síce uvedené že ide o bezodplatný prevod, ale v zmluve o pôžičke bolo zároveň uvedené že ju môže žalovaný zaplatiť bezodplatným prevodom obchodného podielu, čo sa aj stalo, preto má súd za to, že nešlo o bezodplatný prevod ale o prevod v hodnote odpísanej pôžičky s úrokom, teda bol ním predaný po rozvode za 15 693 eur, čo je hodnota poskytnutej pôžičky 9128 eur (250000 Sk) s úrokom 10% od 20.1.2006, kedy bola pôžička splatná do 28.3.2013, kedy nadobudla voči stranám úkonu účinnosť zmluva o prevode obchodného podielu. Úrok za toto obdobie vo výške 10% je 6564,65 eur. Žalobkyňa urobila predmetom vyporiadania takto ustálenú hodnotu obchodného podielu, podľa výpočtu súdu mal hodnotu 15693 eur. Súd zohľadňoval aj investíciu žalovaného zo svojho na kúpu tohto podielu 1659,7 eur (sumu 50 000 Sk za ktoré kúpil podiel, išlo o jeho výlučnú pôžičku). Pokiaľ žalobkyňa žiadala vyplatiť resp. započítať výplatu podielu na zisku v tejto spoločnosti, ktorú sumu v priebehu konania ustálila na sumu 50.000 eur, ktorá mala byť v sume 40000 eur, resp. 50000 eur vyplatená žalovanému keď na sumu 10000 eur mu vznikol nárok ako na podiel na zisku a tak sa mala stať súčasťou BSM, súd konštatuje, že skutočné vyplatenie zisku súd nemá preukázané. Z výpovede žalovaného, svedka V.du na pojednávaní, oboznámeného výpisu z účtu tejto spoločnosti a zo zápisnice z pojednávania vo veci 14P/53/2013 - výpovede účtovníčky tejto spoločnosti, súd zistil, že prostriedky v skutočnosti žalovanému vyplatené neboli. Preto túto sumu ako nevyplatenú súd pri vyporiadaní nezohľadnil. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že jej rodičia dali ďalších 134 000 Sk, toto jej tvrdenie nebolo preukázané, svedok R. - jej otec toto tvrdenie nepotvrdil. Pokiaľ žiadala vyporiadať zostatok na vkladnej knižke, bolo na pojednávaní preukázané zhodnými tvrdeniami, že ku dňu rozvodu nebol na vkladnej knižke zostatok, ktorý by podliehal vyporiadaniu. Tiež súd nevyporiadaval zostatky na účtoch žalovaného a žalobkyne ako boli zistené z vyžiadaných výpisov z účtov. Nevyplyva z nich že by na účte žalovaného ani žalobkyne boli ku dňu rozvodu manželstva finančné prostriedky, teda že by existovali ku dňu rozvodu. Z výpisov z účtov predložených bankami č.l. 984-1312 súd nezistil existenciu takého zostatku ku dňu zániku manželstva, ktorý by mohol vyporiadať. Pokiaľ žiadala žalobkyňa vyporiadať zostatky na týchto účtoch existujúcich po rozvode manželstva, tieto tvrdenia boli zosporné žalovaným, že nejde o prostriedky BSM. Preto tieto zostatky na účtoch súd nevyporiadal. Pokiaľ sa žalovaný domáhal, aby súd vyporiadal aj prostriedky vyplatené stavebnou sporiteľňou VÚB Wústenrot č. 18630959/7930 v sume 293534,10 Sk teda 9743,55 eur (čl. 64,78), žalobkyňa uviedla, že tieto prostriedky boli poskytnuté jej matkou na vylepšenie ich finančnej situácie. Podľa výpovede otca

žalobkyne, svedka R., matka žalobkyne na tento účet poskytla 209294,10 Sk, čo žalovaný zospornil. Súd mal z výpisu z účtu zo stavebnej sporiteľne preukázané, že tieto prostriedky na účte stavebného sporenia manželov patrili do BSM. Sporné bolo, či ich po ich výplate na základe žiadosti obidvoch manželov mal súd vyporiadať. Z listinných dôkazov predložených žalobkyňou skutočne vyplynulo, že tieto prostriedky boli na základe žiadosti žalobkyne a žalovaného poukávané 7.12.2007 na účet č. 370051235/0900 a samotná žalobkyňa priznala, že z nich sumu 210 000 Sk poslala podľa ústnej dohody späť svojej matke a zvyšok mala vyplatiť žalovanému, čo tento poprel. Súd preto ustálil, že pri nakladaní s týmito prostriedkami, keď nešlo o bežný úkon vzhľadom na výšku sumy, konala bez súhlasu žalovaného. Súd prvej inštancie na túto sumu pri vyporiadaní BSM prihliadol ako na sumu, ktorú je povinná žalobkyňa uhradiť do BSM a to vo výške 9743,55 eur, pričom poukázal na závery zhodnotenia Najvyššieho súdu ČSSR sp.zn. Cpj 86/1971 a rozsudku Najvyššieho súdu ČR zo 17.1.2001 sp.zn. 22Cdo 2433/99. Súd vyporiadal i žalobkyňou a žalovaným označené zostatky na účtoch a započítal sumu 1148,87 eur žalovanému, ktorý disponoval s účtom s týmto zostatkom, a sumu 1629,08 započítal žalobkyňi ako zostatok na účte, s ktorým disponovala. Na základe uvedeného sú aktívami BSM sú dom za 142000 eur, byt za 68800 eur, zostatky na účtoch 1148,87 eur a 1629,08 eur, pohľadávkami BSM voči žalovanému sú vyplatená cena obchodného podielu 15693 eur, voči žalobkyňi vyplatené prostriedky zo stavebného sporenia 293534,1 Sk, teda 9743,55 eur. Pasívami BSM je úver v Slov sporiteľni a.s., na ktorý od rozvodu uhradil, resp. uhradí žalovaný 34782,97 eur, ktoré súd zohľadnil ako prostriedky zaplatené z výlučných prostriedkov žalovaného na záväzok vyporiadavaný v rámci tohto konania. Zostatok úveru ku vyporiadaniu je 14085,36 eur, ktorý bol prikázaný žalovanému, pri výpočte vyrovnacieho podielu súd zohľadnil stav úveru ako ho potvrdila Slovenská sporiteľňa v správe z 8.1.2020. Jeho stav vo vyhlásenom výroku rozsudku bol mylne uvedený 15545,91 eur, podľa správy z 26.11.2019. Táto skutočnosť nemení nič na tom že zostatok úveru bol prikázaný žalovanému, ak súd správne započítal jeho zostatok pri výpočte vyrovnacieho podielu. Ako vnos žalobkyne súd započítal ako je vyššie uvedené hodnotu bytu v čase kúpy bytu manželmi, 32200 eur po odpočítaní sumy vynaloženej manželmi na kúpu bytu z BSM teda sumu 1307,12 eur a úhradu plastových okien z daru od príbuzných vo výške 40000 Sk, teda 1327,76 eur. Ako vnos žalovaného boli započítané úhrady úveru od rozvodu a zostatok úveru 34782,97 eur, ďalej vnos z titulu úhrady sumy dohodnutej stranami pri kúpe rodinného domu 25891 eur, jeho investícia z dedičstva po starej matke na strechu domu 4082,85 eur, investície z výlučných prostriedkov do bytu žalovaným 6638 eur, investície z jeho výlučných prostriedkov z daru rodičov do domu vo výške 30663,3 eur, prostriedky vynaložené z jeho pôžičky na kúpu obchodného podielu 1659,7 eur. Na ťarchu žalobkyne súd započítal ako aktívum BSM sumu vyplatenú 7.12.2007 zo stavebného sporenia VÚB Wüstenrot vo výške 9743,55 eur. Z hodnoty osobného motorového vozidla, ktoré žalobkyňa a žalovaný odpredali po rozводе za sumu 1600 eur, čo je tiež aktívom BSM, žalobkyňa žalovanému preukázateľne zaplatila 179,57 eur 24.2.2015 a 578,94 eur 8.2.2015, má mu ešte uhradiť 41,49 eur. Celková hodnota majetku započítaného do BSM je : dom 142000 eur, byt 68800 eur (210800), zostatky na účtoch 1629,08 eur a 1148,87 eur (213577,95), vyplatené prostriedky zo stavebného sporenia 293534,1 Sk, teda 9743,55 eur, cena za predaj obch. podielu 15693 eur (spolu 239279,95) a investície: žalobkyňa do BSM vniesla zo svojho výlučného majetku : prevod bytu v hodnote 32200 eur podľa jeho hodnoty 10.9.2003 mínus 1307,12eur (úhrada kúpnej ceny bytu z BSM) je 30892,88 eur, dar od rodičov a st. matky 40000 Sk, teda 1328 eur, teda spolu sú investície žalobkyne 32220,88 eur. Žalovaný do BSM vniesol zo svojich výlučných prostriedkov: 25891 eur na kúpu domu z daru rodičov, nezospornená investícia žalovaného do domu do rozvodu z vlastných prostriedkov - daru od rodičov 30663,3 eur, úhrada úveru od rozvodu ku dňu vyporiadania a zostatok úveru, spolu 34782,97 eur, investícia do bytu 6638 eur, do strechy z daru od matky 4082,85 eur, cena za kúpu obchodného podielu 50000 Sk teda 1659,7 eur, spolu jeho investície 103717,82 eur. Čistá hodnota BSM: 239279,95 mínus 32220,88 eur, mínus 103717,82 eur je 103341,25, polovica z toho 51670,63 eur. Žalobkyňa dostane: byt 68800+ účet 1629,08+ prostriedky zo st. sporenia 9743,55 eur, teda 80438,08, odpočítajú sa jej investície, 32220,88 eur teda dostane 48207,2 eur. Žalovaný dostane dom za 142000 eur, prostriedky na účte 1148,87 eur +vyplatenú cenu za obch. podiel 15693 eur spolu 158841,87, odpočítajú sa jeho investície s úverom, teda 103717,82 eur, dostane v čistom 55124,05 eur. Na vyrovnanie podielov má zaplatiť žalovaný žalobkyňi sumu 3453,42 eur, ona jemu za predaj osobného motorového vozidlo ešte sumu 41,49 eur, teda žalovaný má vyplatiť žalobkyňi na vyrovnanie podielov 3411,93 eur. Súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a § 257 CSP. Žalobkyňa podľa posledného návrhu žiadala vyporiadať BSM tak, že by spolu masa BSM by bola 327682 eur, mínus úver 34782,97 eur, mínus jeho investície 6638 eur+4082,85 eur, mínus jej investície do bytu 47900 +3574,55 je hodnota BSM 230704,43 eur z čoho je polovica 115352,215 eur. Po prikázaní bytu žalobkyňi bez povinnosti výplaty ako to ona žiadala, by jej mal vyplatiť žalovaný na rovnosť podielov sumu 113723,135 eur.

Žalovaný žiadal aby BSM tvorili: (68800 (byt)+142000 (dom)+zostatky účtov 1329,08+1148,87 eur + prostriedky Wüstenrot 9743,55, teda 223321,5 eur mínus úver 34782,97 eur, mínus jeho vnos 112859 eur, spolu 75679,53 delené dva je 37839,765 eur, mínus zostatok na jeho účte 1148,87 eur. Pri započítaní jeho vnosu 112859 eur by mu mala žalobkyňa vyplatiť na rovnosť podielov 36691,7 eur. Súd však dom i byt vyporiadaval podľa zákonných zásad tak, že žalobkyňa i žalovaný boli zaviazaní vyplatiť polovicu hodnoty domu i bytu si navzájom a súd zobral do úvahy len preukázané alebo nezosporné investície a preukázanú výšku úveru. Preto súd o náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2, § 257 CSP, pretože mal za to, že úspech, resp. neúspech v spore mala každá zo strán sporu v podstate rovnaký, pretože navrhovali spôsoby možného vyporiadania BSM bývalých manželov, ktoré súd nepoužil. Súd prvej inštancie priznal náhradu trov konania žalobkyňi od I.a V., za úkony súvisiace s jeho vstupom do konania, keď súd rozhodol, že ho na námietku žalobkyne do konania nepripustil, a tiež súd priznal žalovanému náhradu trov konania za znalecké dokazovanie, ktorým bolo preukázané tvrdenie žalovaného ohľadom hodnoty bytu, resp. hodnoty členského podielu v družstve v čase jeho nadobudnutia do BSM. O povinnosti zaplatiť súdny poplatok žalobkyňou i žalovaným v pomere 50% každým, súd rozhodol vzhľadom k tomu že ani jeden z manželov nebol so svojim návrhom v celom rozsahu úspešný.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla žalobkyňa, ktorá namietala odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Poukázala na to, že v konaní sa jednalo o vyporiadanie bytu č. 7, nie č. 8 ako uvádza súd vo výroku rozhodnutia s tým, že nehnuteľnosť vo výroku rozhodnutia nebola dostatočne individualizovaná spôsobom uvedeným v § 42 ods. 2 písm. c/ katastrálneho zákona. Zdôraznila, že rozsudok je nepreskúmateľný pre množstvo chýb v počítaní, ktoré majú priamy vplyv na sumu uvedenú vo výroku V. rozsudku. Napríklad súčet aktív, ktoré súd spočítaval, nie je 239 279,95 eur; súd nesprávne uviedol aj súčet ním uznaných investícií žalovaného v bode 82, ktorý sa následne prenášal aj do ďalších výpočtov; nesprávny je súčet troch čísel - aktív, ktoré podľa súdu dostane odvolateľka (68 800 + 1629,08 + 9743,55 nie je spolu 80 438,08 eur ); súd ustálil sumu podielu odvolateľky na nepravdepodobnú sumu 482 017,20 eura a vzhľadom na tieto chyby nie je možné preskúmať, ako súd dospel k sume 3 411,93 eur uvedenej vo výroku V. rozsudku. Namietala, že hodnota jej investícií mala byť 35.774,55 eur, nie 32.220,88 eur. Súd prvej inštancie v bode 82 uviedol, že žalovaný zospornil investície vykonané do bytu žalobkyňou z jej výlučných prostriedkov po odchode žalovaného zo spoločnej domácnosti v roku 2008 v sume 3 574,55 eur ( výmena okien 1822,97 eur, výmena dverí a zárubní 1065 eur, vymaľovanie bytu 686,58 eur). Toto tvrdenie súdu nevyplýva z vykonaných dôkazov, pretože podľa bodu 32 rozsudku žalovaný namietal iba investície v sume 5 975, - eur, ktoré mali uhradiť rodičia žalobkyne pred kúpou bytu, teda celkom iné investície. Investície odvolateľky po odchode zo spoločnej domácnosti bol ochotný uznať, keď budú podporené dôkazom, pričom žalobkyňa svoje investície preukázala faktúrami. Súd prvej inštancie pritom nijako neodôvodnil, prečo zospornenie žalovaného považuje za účinné s poukazom na § 151 ods. 2 CSP. Pokiaľ súd prvej inštancie odpočítal z odvolateľkiných investícií sumu 1 307,12 eur, nepostupoval správne, pretože táto suma pochádzala z BSM a bola vynaložená na ďalší majetok v BSM - kúpu bytu, táto suma teda nebola zo spoločného vynaložená na výlučný majetok žalobkyne, nemala byť odpočítaná. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil, že kúpna cena 25 891,- eur vynaložená na dom a pozemky bola darom rodičov žalovaného výlučne žalovanému. Súd prvej inštancie neuviedol, ako sa vysporiadal s argumentáciou žalobkyne a dôkazmi, ktoré preukazovali opak, resp. prečo na ne neprihliadol. Vychádzal z písomného vyhlásenia osoby (p. O.), ktorú odmietol predvolať, a teda odvolateľka nemala príležitosť jeho výpoveď konfrontovať, čím bol porušený princíp rovnosti zbraní. Svedkovia sú rodinnými príslušníkmi žalovaného, otvorene dávajú najavo, že odvolateľku nemajú radi. Ak v danom čase rodičia žalovaného skutočne chceli, aby obdarovaný bol iba žalovaný, mali trvať na tom, aby len on bol účastníkom kúpnej zmluvy, alebo mali možnosť dom kúpiť sami. V konaní bolo zistené, že žalovaný peniazmi od rodičov nikdy nedisponoval, nikdy o nich nerozhodoval, teda mu nikdy neboli darované, kúpna cena bola vyplatená rodičmi žalovaného priamo predávajúcim. Poukázala na výpoveď samotného žalovaného na rozvodovom pojednávaní, kedy uviedol, že dom jeho rodičia kúpili „pre nás“, teda pre manželov. Toto jeho tvrdenie možno považovať za pravdivé, pretože v danom čase sa majetkové otázky vyporiadania BSM neriešili. Rodinná dohoda medzi rodičmi žalovaného, žalovaným a jeho sestrou, o ktorú sa súd opiera, bola podpísaná až v roku 2008, teda 3 roky po kúpe domu a odchode žalovaného zo spoločnej domácnosti. Súd prvej inštancie v rozpore s §186 ods. 2 CSP ustálil, že interiérové dvere a kúpeľňa na poschodí domu boli zabudované ku dňu rozvodu v dome, napriek tomu, že strany zhodne potvrdili, že tomu tak nebolo. Súd následne nesprávne investície do týchto vlastných vecí posúdil ako vlastné prostriedky žalovaného vynaložené na spoločný majetok a o tieto investície v

sume až 16 380 eur znížil masu BSM. V tomto smere poukázala na nesprávny výpočet súdom prvej inštancie v bode 82. rozsudku. Súd prvej inštancie tvrdil, že žalobkyňa investície - interiérové dvere 13 380 eur a kúpeľňa: horná sanita, obklady, lepidlá 3000 eur uznala, pretože vypracovala dokument Ustálenie domu ku dňu rozvodu. V roku 2014 boli strany zaviazané doručiť súdu popis nehnuteľností, pričom žalovaný sa k výzve súdu nevyjadril. Žalobkyňa pripravila popis, v akom stave by asi mohol dom byť (ona však do domu nemala žiadny prístup), pričom po nariadení znaleckého dokazovania sa dňa 25.08.2015 uskutočnila miestna ohliadka za účasti oboch účastníkov. Na strane 5 znaleckého posudku č. 27/ 2015 v bode 2. 2. 1. 1. sa uvádza že stav domu ku dňu ohodnotenia bol odsúhlasený navrhovateľom aj odporcom na miestnom šetrení, pričom ten istý znalecký posudok na strane 5, v časti Konštrukcie a vybavenie uvádza, že na podzemnom aj nadzemnom podlaží nie sú interiérové dvere, v podkroví interiérové dvere nie sú, dlažby a podlahy ostatných miestností keramické dlažby - nie sú. Taktiež v tabuľke na strane 7, bod 17, na strane 9 bod 17, na strane 11 bod 17 a bod 23 je uvedená 0 v stĺpci, ktorý mal definovať dokončenie tohto prvku, čo znamená, že tento prvok neexistoval. Žalovaný nezospornil technický stav domu popísaný znaleckým posudkom, naopak s ním súhlasil. Súd prvej inštancie potom ustálenie domu predložené žalobkyňou nevyhodnotil v súvislosti s obsahom neskoršieho znaleckého posudku a neprihliadol ani na výpoveď otca žalovaného, ktorý na pojednávaní dňa 30.04.2014 potvrdil, že v novembri 2011 boli robené dvere - interiér - 13 380 eur, kúpeľne na poschodí 3000 eur - september 2012. V tomto smere zdôraznila, že súd na pojednávaní 22.03.2017 vyslovil svoje posúdenie, kedy podľa jeho vlastných záverov mal za preukázané investície do domu zo strany žalovaného v sume 12 291,70 eur ( a nie 30 663,30 eur). Žiadne ďalšie dokazovanie už potom neprebehlo, súd dokonca do 24.04.2019 nepojednával. V konaní teda nebolo preukázané, že by popísané hnuťelné veci manželia nadobudli do BSM, nie sú investíciami do domu. Sú to hnuťelné veci, ktoré si žalovaný kúpil sám, z vlastných prostriedkov a sám ich aj užíva. Žalobkyňa nikdy nepožadovala ich vyporiadanie. Trvala na tom, že investície do domu z výlučných prostriedkov žalovaného predstavujú sumu 12 291,71 eur. Podľa jej názoru súd prvej inštancie nesprávne vyporiadal medzi účastníkmi aj hypotekárny úver. Nebolo zrejmé, čoho súd vychádzal v bode 84 rozsudku, keď uviedol že zostatok úveru ku dňu vyporiadania bol so súhlasom obidvoch strán prikázaný žalovanému, ktorý má tak nárok na úhradu toho, čo zo svojho vynaložil, resp. vynaloží na spoločný záväzok oboch manželov, spolu sumu 34 782,97 eura. V priebehu konania opakovane uviedla, že žiada vyporiadať istinu nesplatennej časti úveru ku dňu zániku manželstva, v tomto smere predložila potvrdenia o zostatku úveru ku dňu 14.07.2011, teda ku dňu zániku manželstva. Súd prvej inštancie sa s týmto jej návrhom nevyporiadal. Strany navrhli úplne odlišné spôsoby vyporiadania hypotéky, bolo úlohou súdu, aby sa vysporiadal s oboma návrhmi, ale súd prvej inštancie nesprávne uviedol, že účastníci navrhli zhodné riešenie. Podľa jej názoru súd nesprávne vec právne posúdil, keď hypotéku vyporiadal tak, že žalovanému prikázal do splácať úver v sume 15 545,91 euro a navyiac mu od žalobkyne priznal náhradu toho, čo na záväzok ku dňu vyporiadania vynaložil ako aj to, čo ešte v budúcnosti vynaloží (vrátane neistých budúcich úrokov) spolu sumu 34 782,97 eur. Zdôraznila, že hypotéku si vzali v súvislosti s rodinným domom, ktorý žalovaný užíva od roku 2008 s priateľkou, žalobkyňa v ňom nikdy nebývala. Do hodnoty domu vstúpila jedine a výlučne hodnota nesplatennej časti istiny ku dňu rozvodu manželstva, t.j. 27 427,33 eur. Polovica z tejto sumy je vzhľadom na spôsob vyporiadania domu jedinou spravodlivou sumou, ktorú mal žalobkyňa žalovanému uhradiť. V tejto sume - 13 713,66 eur budú konzumované aj splátky istiny, ktoré žalovaný platil a bude platiť za žalobkyňou po rozvode. Je nespravodlivé požadovať od nej, aby nikdy neužívala dom, ale zároveň žalovanému prispievala na úroky z hypotéky. Vyporiadanie hypotekárneho úveru je špecifické, nemožno ho vykonávať izolovane, bez kontextu prejednávaného prípadu. V tomto smere poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 5Co/588/2014. Súd prvej inštancie v tomto smere prisvedčil návrhu žalovaného bez toho, aby sa zaoberal návrhom žalobkyne, bez návrhu zadavačoval dôkazy v prospech žalovaného, čím porušil rovnosť účastníkov konania a jeho rozhodnutie možno považovať za prekvapivé. Okrem toho poukázala na nepreskúmateľnosť rozsudku v tomto smere, keď súd v bode 91 odôvodnenia uvádza, že vo výroku IV. nesprávne uviedol sumu 15 545,91 eur a že zostatok úveru je ku dňu 08. 01.2020 vo výške 14 085,36 eur . Súd prvej inštancie nesprávne, v rozpore s výsledkami dokazovania a bez toho, aby svoj záver oprel o konkrétnu právnu normu uzavrel, že do masy BSM patrili aj finančné prostriedky stavebného sporenia, o nadobudnutie ktorých sa strany nepričinili, tieto prostriedky sú celoživotnými úsporami matky odvolateľky a boli do sporenia vložené len za tým účelom, aby manželia získali a ponechali si štátnu prémie. V konaní bolo výpismi z účtov matky žalobkyne preukázané, že peňažné prostriedky vo výške 6947,30 eura (209 294,10 Sk) vložila do sporenia matka odvolateľky v roku 2004 až 2006 a išlo o jej finančné prostriedky. Rovnakú sumu finančných prostriedkov vrátila žalobkyňa matke po zrušení stavebného sporenia. Tvrdenie odvolateľky potvrdil aj jej otec. Žalovaný napokon tvrdenie, že uvedené finančné prostriedky mali byť vrátené matke

žalobkyne nikdy nezospornil. Vo vyjadrení zo dňa 13.0.2017 uvádza, že nemá žiadnu vedomosť o dohode, v zmysle ktorej získanej štátne prémie zo stavebného sporenia mali vrátiť matke žalobkyne. Žalovaný výslovne uviedol prémie, nie celý vklad. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo prekvapivé aj v tomto smere, pretože súd pri prezentovaní svojho posúdenia dňa 22.03.2017 a ani následne v mase BSM prostriedky stavebného sporenia neuviedol. Pokiaľ ide o podiel na zisku obchodnej spoločnosti ANTRE PUBLIC, s.r.o, neboli splnené podmienky podľa § 193 CSP, súd prvej inštancie nebol viazaný rozhodnutím súdu v konaní o zvýšenie výživného sp.zn. 14P/53/2013. V tomto smere absentuje vysporiadanie sa s návrhom žalovanej žalobkyne na vyporiadanie podielu na zisku vo forme vyporiadania pohľadávky a s tým súvisiacou argumentáciou žalobkyne. Žalobkyňa pritom žiadala v rámci BSM vyporiadať jej podiel na zisku zo spoločnosti vo výške 50 000 eur, pričom súd prvej inštancie spomína len so sumu 40 000 eur, o zvyšku sa v rozsudku vôbec nezmieňuje. V konaní o vyporiadaní BSM boli k dispozícii doklady, ktoré v konaní o výživnom neboli súdom zadovážené. Tvrdenie súdu, podľa ktorého výplatu zisku, ktorá bola hotovostnú transakciou, nebola preukázaná výpismi z účtu spoločnosti, nie je logické. V konaní bolo pritom zistené, že žalovaný si po rozvoze otvoril nové bankové účty, na ktoré vložil nemalú sumu finančných prostriedkov v hotovosti, 30 000 eur. Súd nevyhodnotil ani skutočnosť, že obchodná spoločnosť odmietla predložiť súdu účtovné doklady, na vykonanie dôkazov súd rezignoval a zásadný dôkaz, ktorý by mohol privodiť iné rozhodnutie vo veci, bez odôvodnenia nevykonal. Pri prejednávaní BSM sa uplatňuje iná procesná norma ako v prípade výživného. Žalovaný potvrdil podpisom na dokumentoch schválenie účtovnej závierky za rok 2011 (a tiež za rok 2012), v ktorej bola potvrdená výplata zisku v sume 40 000 eur, existencia pohľadávky v sume 10 000 eur a následne v roku 2012 aj výplata tejto sumy 10 000 eur, potvrdil pravdivosť účtovných závierok a súhlasil s ich obsahom. Žalovaný neuviedol, kto dané finančné prostriedky dostal, prečo mu neboli vyplatené, prečo ich výplatu neuplatňoval. Aj keby zisk nebol žalovanému vyplatený, nie možné uspokojiť sa len s touto skutočnosťou, ak je možné vysporiadať pohľadávku na výplatu tohto zisku, čo žalobkyňa navrhla. Súd sa touto časťou návrhu žalobkyne vôbec nezaoberal. Mala za to, že za zospornenie v zmysle Civilného sporového poriadku sa nepovažuje to, že protistrana povie „Nesúhlasím“, druhá strana musí uviesť vlastné tvrdenia o skutkových okolnostiach, ktoré rozporuje a predložiť dôkazy. Nesúhlasila s výrokom, ktorým súd žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania, nákladov znaleckého posudku Ing. I. od žalovanej, pretože ju tým nesprávne zaťažil procesnou právnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie v tomto smere neoprel o žiadne relevantné ustanovenie právneho predpisu. Žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že byt prikáže do výlučného vlastníctva žalobkyne, zaviazá žalovaného splatiť záväzok zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 14.12.2015 a žalovanému uloží povinnosť vyplatiť jej titulom vyrovnania podielov BSM sumu 61 043,90 eur.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie čo do výrokov V., VI., VIII. IX a X. podal odvolanie aj žalovaný, ktorý namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f / a h / CSP. Namietal výšku sumy, ktorú bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobkyňi titulom vyrovnania podielov BSM ( 3 411,93 eur). Zdôraznil, že obchodný podiel bol prevedený bezodplatne, žalobkyňa v premlčacej lehote 3 rokov nepodala žiadnu námietku relatívnej neplatnosti voči prevodu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súd nerešpektoval vôľu zmluvných strán zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 28.03.2013 a k aktívam žalovaného pripísal vyplatenie ceny za predaj obchodného podielu 15 693,- eur , hoci žalovanému kúpna cena v takejto ani v inej výške vyplatená nebola. Súd prvej inštancie nebol oprávnený prihliadať na relatívnu neplatnosť tohto právneho úkonu bez dovolania sa relatívnej neplatnosti zo strany žalobkyne. Dôvodom konania žalovaného v tomto smere bola pomoc blízkeho priateľovi. Jeho účasť v spoločnosti nemala žiadny, a už vôbec nie ekonomický vplyv na život jeho rodiny, to sa zmenilo až vtedy, keď žalobkyňa túto skutočnosť začala využívať ako prostriedok na „vydieranie“ žalovaného v rámci predsúdneho rokovania o vyporiadaní BSM. Pokiaľ súd prvej inštancie nahradil absentujúcu kúpnu cenu za prevod obchodného podielu výpočtom dlžnej čiastky, ktorú mal žalovaný dlhovať nadobúdateľovi podielu, aktuálna výška prípadného dlhu nebola v konaní preukázaná, nikým potvrdená a išlo o dlh premlčaný od januára 2009. Zmluva o prevode jasne stanovila podmienky prevodu, nehovorí nič o prípadnom započítaní iných záväzkov dotknutých zmluvných strán. Zmluva bola uzatvorená platne, nebola namietaná, nemá žiadne formálne ani materiálne nedostatky, neodporuje zákonu, ani dobrým mravom. Majetok žalovaného o túto sumu 15 693 eur nikdy nenarástol ani nenarastie. V opačnom prípade žiadal, aby súd analogicky aj sumu pôžičky z roku 2004, teda sumu 8298,48 eura s prísl. zahrnul do pasív na strane žalovaného. Ďalej namietal výšku kúpnej ceny uhradenej za rodinný dom, táto predstavovala sumu 62 238,60 euro. Požiadavka predávajúcich uviesť na kúpnej zmluve nižšiu sumu, ako bola v skutočnosti, bola potvrdená svedectvom predávajúcej - Q.

X. na pojednávaní 11.06.2014 i výpoveďou oboch rodičov žalovaného. Vierohodnosť ich svedeckých výpovedí nebola spochybnená. Skutočnú výšku kúpnej ceny potvrdzuje inzerát na predmetný rodinný dom a znalecký posudok č. 137/2005. Napriek tomu súd prvej inštancie neprihliadal na zvyšnú sumu, ktorá mala byť vyplatená predávajúcim, neuviedol dôvody neakceptovania vykonaných dôkazov, pričom podľa jeho názoru mal zohľadniť skutočnú, reálne vyplatenú kúpnu cenu,, ktorá bola preukázateľne vyplatená z prostriedkov darovaných žalovanému jeho rodičmi, ktorá suma je potom súčasťou výlučného vkladu žalovaného do BSM. Namietal aj výrok súdu prvej inštancie, ktorým súd uložil I. V. povinnosť nahradiť trovy konania v súvislosti so vstupom I.a V. do konania ako vedľajšieho účastníka, pretože súd uznesením zo dňa 09.07.2015 na námietku žalobkyne od počiatku nepripustil vedľajšieho účastníka do konania. Taktiež namietal výroky č. VIII., IX. a X., pretože žalovaný opakovane namietal znalecké dokazovanie ohľadne všeobecnej hodnoty obchodného podielu v obchodnej spoločnosti ku dňu zániku BSM z dôvodu jeho neúčelnosti, súd prvej inštancie však znalecké dokazovanie nezrušil. Znalecká organizácia vypracovala znalecký posudok č. 28/2015, ktorého závery v súdnom konaní použité neboli. Žalobkyňa totiž zmenila svoj žalobný návrh, nežiadala už polovicu znalcom určenej hodnoty obchodného podielu, ale len polovicu sumy vyčíslenej ako pravdepodobná výška dlhu z poskytnutej pôžičky ku dňu prevodu obchodného podielu. Taktiež namietal výrok súdu prvej inštancie, ktorým boli strany zaviazané k úhrade súdneho poplatku, pretože súd prvej inštancie nezohľadnil pomer úspechu a neúspechu strán v konaní.

4. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného písomne vyjadrila tak, že s ním nesúhlasí, pričom jeho odvolanie neobsahuje odvolací návrh. Slovenský právny poriadok nepozná pojem formálna držba obchodného podielu, žalovaný bol majiteľom obchodného podielu v obchodnej spoločnosti, so všetkými právami a povinnosťami k tomu sa viažucimi. V zmluve o pôžičke zo dňa 20.01.2004 sa žalovaný s p. O.om výslovne dohodli, že pôžička môže byť splatená prevodom obchodného podielu v spoločnosti ANTE PUBLIC, s.r.o, ktorej jediným spoločníkom bol žalovaný, túto dohodu medzi žalovaným a nadobúdateľom obchodného podielu nie možné opomenúť. Uvedená hodnota pôžičky s úrokmi je a aj podľa vôle účastníkov mala byť hodnotou, za ktorú bolo obchodný podiel na p. O.a prevedený. Aj podľa výpovede žalovaného bola prevodom podielu splatená táto pôžička, preto má záver súdu oporu vo vykonaných dôkazoch. Výška kúpnej ceny za dom je úplne nerozhodná, pretože sa nemôže vôbec považovať za výlučné investície žalovaného do BSM. Zdôraznila, že kúpna cena bola dohodnutá v písomnej kúpnej zmluve na 780 000 Sk, k žiadnej písomnej zmene kúpnej zmluvy ohľadom ceny nedošlo, kúpna cena 1 875 000 Sk nie je preukázaná ani výpisom z účtu, žalovaný nepodal návrh na určenie neplatnosti tejto kúpnej zmluvy. Je nerozhodné, aká pohnútkou viedla rodičov žalovaného, ktorí nie sú účastníkmi kúpnej zmluvy, k tomu, aby predávajúcim vyplatili sumu 1 875 000 Sk, pokiaľ ju vyplatili bez právneho dôvodu, ide o bezdôvodné obohatenie na strane predávajúcich. V žiadnom prípade nemožno uzavrieť, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam bolo prevedené na žalobkyňu a žalovaného za sumu 1 875 000 Sk, pretože tomu nesmerovala vôľa účastníkov zmluvy. Túto sumu mala za nereálnu aj v kontexte s ďalšími tvrdenými investíciami otca žalovaného. Trvala na náhrade trov konania zo strany I.a V., mala za správne výroky súdu prvej inštancie VIII., IX. a X. ohľadne trov konania.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne písomne vyjadril tak, že žalobkyňa podáva opravné prostriedky proti všetkým súdnym rozhodnutiam vydaným v jej neprospech. Pokiaľ ide o označenie bytu vo výroku II. napadnutého rozsudku, ide o chybu v písaní, ktorú možno odstrániť opravným uznesením. Pokiaľ ide o výrok IV., ktorým súd prvej inštancie prikázal žalovanému zostatok úveru vo výške 15 545,91 eur, posúdenie súdu vo veci hypotekárneho úveru považuje za správne. Zdôraznil, že od rozvodu sám vyplatil sumu vo výške 20 690,47 eur, zostáva mu splatiť zostatok úveru (ku dňa 09.01.2020 ), vo výške 14 092 eur. Ide o bežnú súdnu prax, že tieto prostriedky sa zohľadňujú v rámci efektivity celého konania. Žalobkyňa s plným vedomím ponechala úhradu úveru výlučne na žalovanom, žiadosti žalovaného o spoluprácu vždy odmietala. Počas splácania úveru žalovaný nemôže s úverom bez súhlasu žalobkyne nakladať, len ho splácal, výška doteraz splatenej sumy je nesporná. Výška splatenej čiastky je nepochybná, taktiež je jasná zostávajúca suma úveru, ktorú je ešte potrebné zaplatiť a táto suma nemôže byť nižšia. Ak by sa táto suma aj vyplatila jednorázovo, bola by presne taká istá a ešte by sa pridali poplatky za predčasné splatenie. Otázna je len úroková sadzba, ktorá ju bude navyšovať. Suma 14 092 eur je minimálna čiastka, ktorú je ešte potrebné na dlh splácať. Tvrdenie, že súd sám zadovážoval dôkazy v prospech žalovaného je absurdné a zavádzajúce, žalovaný sám predložil počas konania niekoľko dokladov z banky. Pokiaľ ide o kúpnu cenu vyplatenú za rodinný dom, žalobkyňa nepredložila v konaní žiadny dôkaz, ktorý by podporoval jej teóriu, že v čase rozpadajúceho sa manželstva strán chceli rodičia žalovaného značným objemom finančných prostriedkov obdarovať

aj žalobkyňu. Poukázal na výpoveď otca žalobkyne zo dňa 11.06.2014, podľa ktorej on sám potvrdil, že dom v roku 2005 kupovala navrhovateľka s odporcom s tým, že finančné prostriedky na kúpu mu dali jeho rodičia. Poukázal na spísanie rodinnej dohody v roku 2008. Pokiaľ ide o položky interiérové dvere a kúpeľne na poschodí, tieto boli skutočne vybudované po rozvoze manželstva a ide o chybu v rozsudku súdu prvej inštancie. Faktom je, že finančné prostriedky nasporené na sporiacom účte stavebnej sporiteľne boli prostriedkami BSM, že na tento účet preukázateľne prispievali obe sporové strany, že žalovaný nemá vedomosť o žiadnej dohode s matkou žalobkyne a nevie, akým spôsobom by mal túto skutočnosť preukázať. Ak žalobkyňa tvrdí, že existovala dohoda si matkou, mohla navrhnuť výsluch svojej matky pred súdom, čo však neučinila. Žalobkyňa v tomto smere uviedla 3 rôzne verzie, na pojednávaní dňa 12.03.2014 uviedla, že na prostriedky, ktoré obdržala zo spoločnosti Wustenrot si nespomína, na pojednávaní dňa 11.06.2014 uviedla, že žalovanému odovzdala sumu 3 153,42 eura z prostriedkov, ktoré vybrala 27.02.2008 zo spoločného stavebného sporenia. Malo ísť o vrátenie prostriedkov, ktoré žalovaný na účet stavebného sporenia v minulosti zložil, ale ide len nehoráznou lož. Otec žalobkyne v tomto smere uviedol, že prostriedky mali byť použité na dostavbu rodinného domu. Tieto tvrdenia sa ale nezakladajú na pravde, žalobkyňa žalovanému žiadnu hotovosť v tejto výške neodovzdala. V čase, kedy sa mal výber a odovzdanie hotovosti žalovanému uskutočniť, bol na lekárskom kongrese. Ďalším vyjadrením žalobkyňa negovala obe svoje predchádzajúce vyjadrenia, tvrdila, že uvedené prostriedky boli počas manželstva spotrebované. V zmysle potvrdenia zo stavebnej sporiteľne však boli prostriedky z tohto sporenia na žiadosť odvolateľky vyplatené na jej bankový účet, o čom žalovaný nemal vedomosť. Skutočnosť, že žalovaný nemal žiaden príjem zo spoločnosti bola súdmi opakovane potvrdená, správnosť rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19CoP/73/2016 zo dňa 08.12.2016 potvrdil aj Najvyšší súd SR uznesením sp.zn. 8Cdo/85/2017 zo dňa 25.09.2017. V súdnych konaniach bolo preukázané, že žalovaný zo žiadneho podnikania súvisiaceho s ANTRE PUBLIC, s.r.o. ani z prevodu obchodného podielu nejakým spôsobom neprosperoval, nemal príjem, táto skutočnosť bola braná do úvahy aj pri určovaní výživného. Súd mal za preukázané, že jediný príjem, ktorý žalovaný mal, bol z jeho zamestnania - príjmu príjem lekára. Nesúhlasil s tvrdením žalobkyne, že bola úspešná v rozsahu 100 % a nesúhlasil ani s výpočtami ohľadne výšky investícií strán.

6. Žalovaný sa ďalej vyjadril k vyjadreniu žalobkyne v tom smere, že v odvolaní uviedol, čo by mal odvolací súd zohľadniť. Pokiaľ vypořádanie robí súd, jeho rozhodnutie záleží od toho, čo všetko stranám sporu uzná a až na základe toho je možné dospieť výpočtom ku konkrétnym podielom. Pokiaľ ide o obchodnú spoločnosť, v ktorej bol žalovaný spoločníkom a kúpnu cenu za dom a pozemky, pridrižava sa doterajších stanovisk a dôkazov, ktoré v konaní produkoval. Taktiež zotrval na názore, že trovy konania vo vzťahu k I.ovi V. boli žalobkyňi priznané nesprávne. Nesúhlasil s argumentáciou žalobkyne ohľadne náhrady ostatných trov konania a ohľadne uplatňovania zásady úspechu v konaní a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobkyňi uloží povinnosť titulom vyrovnania podielov BSM zaplatiť žalovanému 13 124,27 eur; súd žalobkyňi neprizná nárok na náhradu jej trov konania vynaložených v súvislosti so vstupom vedľajšieho účastníka do konania; žalovanému súd prizná nárok na náhradu trov konania a žalobkyňi uloží povinnosť zaplatiť súdny poplatok v rozsahu 100 %.

7. Žalobkyňa sa ďalej písomne vyjadrila, že žalovaný doplnil odvolací návrh až po uplynutí lehoty na odvolanie. Žalobkyňa je vo vyjadreniach opätovne osočovaná, voči tomu sa ohradzuje a považuje to za prejav agresivity žalovaného. Nie je pravdou, že žalovaný by bol ochotný sa so žalobkyňou relevantne vyrovnáť. Zotrvala na právnej a faktickej argumentácii uvedenej v predchádzajúcich podaniach. Poukázala na dobré mravy v súvislosti s prostriedkami jej matky vloženými na účet stavebného sporenia. Pokiaľ ide o tabuľku vypracovanú žalovaným, ide o doplnenie odvolania po uplynutí lehoty na odvolanie, pretože odvolanie žalovaného neobsahovalo odvolací návrh, žiadala ho odmietnuť.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov. Procesný postup odvolacieho súdu vyplynul z intertemporálnej úpravy v § 470 ods. 1 CSP, ktorým došlo k rekodifikácii predchádzajúceho procesného predpisu - zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) s účinnosťou od 1. júla 2016. V zmysle uvedenej úpravy platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobkyne a žalovaného nariaďovať pojednávanie.

10. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

12. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že odvolania sú dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP.

13. Žalobkyňa deklarovala vo svojom odvolaní odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP a žalovaný odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní atď.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukčnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní ( napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

16. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

17. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. V prvom rade odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o odvolanie žalovaného proti výroku VI. napadnutého rozsudku, toto bolo potrebné v uvedenej časti odmietnuť podľa § 386 písm. b/ CSP.

19. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

20. V ust. § 359 CSP je stanovená subjektívna podmienka, ktorá musí byť splnená na to, aby odvolanie mohlo byť prejednané odvolacím súdom.

21. Výrokom VI. napadnutého rozsudku bol žalobkyni priznaný nárok na náhradu jej trov konania vynaložených v súvislosti so vstupom I. V. do konania ako vedľajšieho účastníka, a to od I.a V.. Týmto výrokom bolo teda rozhodnuté v neprospech tretieho subjektu, I. V.du, ktorý ale odvolanie nepodal. Žalovaný, do ktorého práv a povinností predmetným výrokom zasiahnuté nebolo, nie je subjektom oprávneným na podanie odvolania proti tomuto konkrétnemu výroku napadnutého rozsudku, a preto odvolací súd jeho odvolanie čo do výroku VI. napadnutého rozsudku odmietol podľa § 386 písm. b/ v spojení s § 359 CSP.

22. Predmetom konania je vyporiadanie BSM strán sporu.

23. Podľa § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak bezpodielové spoluvlastníctvo zanikne, vykoná sa jeho vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka. Vyporiadanie znamená nielen rozdelenie hnutelných a nehnuteľných vecí, ktoré patrili do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva, ale aj vzájomné vyporiadanie všetkých pohľadávok a dlhov vyplývajúcich z tohto spoluvlastníctva, a to podľa zásad uvedených v § 150. Hovoríme o tzv. vyporiadaní v širšom slova zmysle. Predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva je všetko, čo do tohto spoluvlastníctva patrilo a existovalo v čase jeho zániku, t.j. v deň právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva. Tento čas je rozhodujúci aj pre posúdenie stavu vecí, pri určení ceny vecí je však rozhodujúci čas vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa vykonáva ich vyporiadanie.

24. Odvolací súd sa zaoberal jednotlivými odvolacími námietkami strán sporu a dospel k nasledovným záverom:

25. Výrokom I. v spojení s výrokmi II. a III. napadnutého rozsudku súd prvej inštancie vyporiadal BSM manželov tak, že prikázal byť č. X ( vo výroku I. nesprávne označený ako byť č. X) na ulici T. vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a priestoroch bytového domu (pozn. s.č. 30915, postaveného na parc.č. 5038/2) vo výške 7040/225280-in (zapísané na LV č. XXXX, okres Prievidza, obec Prievidza, k.ú. Prievidza) a spoluvlastníckeho podielu na pozemku parc.č. 5038/2, na ktorom je postavený bytový dom vo výške 7040/225280-in, zapísané na LV č. XXXX, okres Prievidza, obec Prievidza, k.ú. Prievidza (ďalej len „byť“) žalobkyni (výrok II.) a rodinný dom (pozn. s.č. XXXX) postavený na parc.č. 88/1, pozemky parc.č. 88/1 o výmere 129 m<sup>2</sup> zastavaná plocha a nádvorie, parc.č. 88/2 o výmere 195m<sup>2</sup> zastavaná plocha a nádvorie, parc.č. 89 o výmere 446 m<sup>2</sup> záhrada, všetko zapísané na LV č. XXX, okres Prievidza, obec Bojnice, k.ú. Dubnica (ďalej len „rodinný dom“) žalovanému (výrok II.).

26. Vo vzťahu k prikázaniu bytu žalobkyni, k prikázaniu rodinného domu žalovanému a samotnému prikázaniu zostatku úveru č. 372504066 v Slovenskej sporiteľni, a.s. žalovanému strany odvolacie námietky nevzniesli. Odvolací súd pre úplnosť považuje za potrebné uviesť, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie že tak byť, ako aj rodinný dom patria do masy BSM strán. Pokiaľ ide o byť, je pravdou, že žalobkyňa nadobudla členské práva a povinnosti spojené s nájmom vtedy družstevného bytu dohodou o ich prevode a následne s ňou bytové družstvo uzavrelo nájomnú zmluvu o prenechaní družstevného bytu do užívania pred uzavretím manželstva. Uzatvorením manželstva vznikol manželom spoločný nájom bytu (nie však spoločné členstvo v družstve). Hoci žalobkyňa (ako nájomca bytu, ktorý je zároveň členom družstva) bola v zmysle § 28 zákona č.182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov oprávnenou na prevod bytu do jej výlučného vlastníctva, za trvania manželstva strany uzavreli kúpnu zmluvu k bytu tak, že podľa nej byť nadobudli ako manželia žalobkyňa i žalovaný, čo znamená, že strany (a teda i žalobkyňa ) prejavili vôľu nadobudnúť byť do BSM, a preto súd prvej inštancie správne byť považoval za súčasť BSM. Taktiež pokiaľ ide o rodinný dom bolo nutné prihliadnúť na fakt, že kupujúcimi podľa kúpnej zmluvy zo dňa boli obaja manželia, ktorí týmto prejavili vôľu nadobudnúť dom do BSM, a preto sa i rodinný dom (bez ohľadu na spôsob úhrady kúpnej ceny rodičmi žalovaného) stal predmetom BSM (porovnaj rozhodnutie NS ČS sp.zn. 22Cdo/1461/2006 zo dňa 05.12.2006 pri obdobnej právnej úprave).

27. Sporné medzi stranami zostali investície strán z ich výlučného majetku do bytu, rodinného domu, zostatok úveru č. 372504066, resp. otázka započítania úhrad žalovaného na tento úver, otázka prostriedkov stavebného sporenia, výška vyrovnacieho podielu v súvislosti s investíciami strán do BSM, nárok strán na náhradu trov konania a ich poplatková povinnosť.

28. Odvolacie námietky žalobkyne:

29. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie nesprávne nezohľadnil investície vykonané do bytu žalobkyňou z jej výlučných prostriedkov po odchode žalovaného zo spoločnej domácnosti v roku 2008 v sume 3 574,55 eur ( výmena okien 1822,97 eur, výmena dverí a zárubní 1065 eur, vymaľovanie bytu 686,58 eur) hoci žalobkyňa svoje investície preukázala faktúrami.

29.a Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobkyňa na pojednávaní dňa 11.06.2014 špecifikovala, že v byte boli počas trvania manželstva po odchode žalovaného zo spoločnej domácnosti (r.2008) realizované rekonštrukčné práce, a to výmena okien, radiátorov, stierkovanie, maľovanie, výmena dverí, zariadenia detskej izby a obývačky, ktoré financovala z vlastných prostriedkov, pričom priamo na

pojednávani predložila listinné doklady (č.l. 159-165)- faktúra č. 5081201053 zo dňa 17.12.2008 týkajúca sa výmeny okien na sumu 483,34 eur, faktúra č. 5081201053 zo dňa 17.12.2008 týkajúca sa výmeny okien na sumu 1339,64 eur, výdavkový pokladničný doklad č. 11/09 zo dňa 25.11.2008 na „dvere + zárubne“ na sumu 1 065,- eur, pokladničné doklady zo dňa 15.11.2013 na sumu 106,80 eur, zo dňa 15.11.2013 na sumu 17,47 eur, zo dňa 16.11.2013 na sumu 19,91 eur, zo dňa 16.11.2013 na sumu 30,40 eur a rukou písané prepočty (č.l. 163,164,165). Z obsahu spisu tiež vyplýva, že žalobkyňa podaním zo dňa 19.06.2015 navrhla, aby súd v rámci vyporiadania BSM okrem iného zohľadnil investície vykonané žalobkyňou do bytu z jej výlučných prostriedkov spolu 3 574,55 eur ( výmena okien 1822,97 eur /1339,64 + 483,33/; výmena dverí a zárubní 1 065,- eur, vymaľovanie a vystierkovanie 686,58 eur).

29.b Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania správne zohľadnil investície z výlučných prostriedkov žalobkyne na rekonštrukciu bytu vo výške 1327,75 eur / 40 000,- Sk a na zvyšok žalobkyňou uplatnených investícií (3 574,55 mínus 1327,76 eur, t.j. 2 246,79 eur) neprihliadal. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie v bode 82 konštatoval, že tvrdené vlastné investície z výlučných prostriedkov žalobkyne vo výške 3 574,55 eur, boli žalovaným zospornené, čo vyplýva z obsahu spisu. Žalovaný už v písomnom vyjadrení zo dňa 05.11.2015 uviedol, že tieto investície namieta s tým, že žiadal, aby žalobkyňa ich vynaloženie preukázala. Výpoveďou svedka R. - otca žalobkyne na pojednávaní dňa 11.06.2014 bolo i podľa názoru odvolacieho súdu preukázané, že žalobkyne - dcére boli darované prostriedky vo výške 1 327,75 eur/ 40 000,- Sk na nové plastové okná v byte a súd prvej inštancie potom správne uzavrel, že v tejto časti mal investíciu žalobkyne za preukázanú i v spojení s listinami, faktúrami o úhrade okien predloženými žalobkyňou ( bod 82 a 89 rozsudku). Odvolací súd pripomína, že konanie o vyporiadanie BSM je svojou podstatou sporové konanie, v rámci ktorého sa uplatňuje jednak bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu prívodiť úspech strany v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách. Tá strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho, kto síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. V danej veci dôkazné bremeno o tom, že žalobkyňa vynaložila na byt, majetok v BSM, vlastné peňažné prostriedky v tvrdenej sume spolu 3 574,55 eur, zaťažovalo práve žalobkyňu. Na preukázanie svojich tvrdení predložila listinné dôkazy a označila výsluch svedka- svojho otca. Súd prvej inštancie tieto dôkazy vykonal a zistil, že daná investícia vlastných peňažných prostriedkov žalobkyne do bytu v BSM bola preukázaná len čo do sumy 1 327,75 eur, s ktorým posúdením sa odvolací súd stotožňuje. V konaní nebola dokazovaním potvrdená pravdivosť skutkových tvrdení žalobkyne čo do zvyšku uplatnenej sumy ( 2246,79 eur), keď zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by žalobkyňa zvyšok investícií (zvyšok ceny za výmenu okien, výmena dverí a zárubní, vymaľovanie), ktoré boli vykonané za trvania BSM (hoci potom, ako žalovaný opustil spoločnú domácnosť), uhradila z jej výlučných peňažných prostriedkov. Samotný fakt úhrady faktúry, či odovzdanie peňazí na základe výdavkového pokladničného bloku, resp. pokladničných bločkov, toto tvrdenie nepreukazuje. Odvolací súd tak na základe vyššie uvedeného konštatuje, že táto odvolacia námietka žalobkyne dôvodná nebola.

30. Žalobkyňa ďalej namietala odpočítanie sumy 1 307,12 eur z investícií žalobkyne, keďže išlo o peniaze z BSM, ktoré boli vynaložené na kúpu bytu, patriaceho do BSM. Súd prvej inštancie v konaní správne ustálil ako vnos žalobkyne do BSM znaleckým dokazovaním zistenú trhovú hodnotu členského podielu v družstve ku dňu nadobudnutia vlastníctva k bytu manželmi dňa 10.09.2003 ( 32 200,- eur) , pretože žalobkyňa, ktorá nadobudla členské práva a povinnosti spojené s nájmom vtedy družstevného bytu pred uzavretím manželstva a ktorá bola v zmysle § 28 zákona č.182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov oprávnenou na prevod bytu do jej výlučného vlastníctva, prejavila vôľu v kúpnej zmluve tak, že byt nadobudli obaja manželia do BSM. Odvolací súd sa však stotožnil s odvolacou námietkou žalobkyne, že nebol zákonný dôvod od tohto vnosu žalobkyne odpočítať kúpnu cenu za byt, pretože bola preukázateľne uhradená manželmi z prostriedkov BSM, byt bol ako súčasť BSM bol predmetom vyporiadania a jeho hodnota bola správne ustálená znaleckým dokazovaním ku dňu vyporiadania súdom na 68 800,- eur. Pri vyporiadaní veci v BSM manželov je pritom v zmysle ustálenej súdnej praxe rozhodujúca hodnota veci ku dňu vyporiadania a nie obstarávací cena veci, zaplatená za trvania manželstva z prostriedkov BSM. Obdobne napokon súd prvej inštancie postupoval pokiaľ ide o sumu 18 588,- eur, za ktorú mal byť podľa tvrdení žalobkyne kúpený jej členský podiel v družstve, na ktorú sumu neprihliadal, pretože už bola zohľadnená v hodnote členského podielu žalobkyne v družstve ku dňu kúpy bytu manželmi (ako uvádza v bode 82). Nie je potom zrejmé, prečo kúpnu cenu za byt v

BSM, vyplatenú manželmi z prostriedkov BSM, taktiež nepovažoval za konzumovanú v hodnote bytu ustálenej znaleckým dokazovaním ku dňu vyporiadania súdom. Táto odvolacia námietka žalobkyne bola potom dôvodná.

31. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s jej argumentáciou týkajúcou sa toho, že kúpna cena za rodinný dom manželov, ktorá bola celá uhradená zo strany rodičov žalovaného, nepredstavovala dar rodičov žalovaného len a výlučne žalovanému, ale obom manželom, odvolací súd túto vyhodnotil ako nedôvodnú. Je pravdou, že vznik darovacej zmluvy pri hnutelných veciach sa môže viazať na reálne odovzdanie a prijatie predmetu daru, pri ktorom spôsobom uzavretia zmluvy ide o reálnu darovaciu zmluvu. Prevzatie darovaných vecí obdarovanými od darcov sa spravidla deje odovzdaním a prevzatím vecí z ruky do ruky. Podľa okolností konkrétneho prípadu však nie je vylúčené, aby k prevzatíu došlo aj inak (viď rozhodnutie publikované pod č. R 17/1986). K odovzdaniu predmetu zmluvy tak môže dôjsť napríklad i bezhotovostným prevodom, resp. odovzdaním daru na pokyn obdarovaného priamo tretej osobe, ako tomu bolo i v súdnej veci. Na vznik darovacej zmluvy medzi rodičmi žalovaného a žalovaným tak nemala vplyv skutočnosť, že rodičia fyzicky odovzdali darpeňazné prostriedky nie žalovanému, ale v súlade s vôľou žalovaného tretím osobám (predávajúcim). Ďalej treba uviesť, že pri obdarovaní manželov inou osobou je pre posúdenie toho, kto je obdarovaný, rozhodujúci úmysel darcu, a to v tom zmysle, či chcel darovať vec len jednému z manželov alebo obom. Na tento úmysel možno vo väčšine prípadov usudzovať z okolností, za ktorých k darovaniu došlo. Nepostačí pritom iba posudzovanie povahy predmetu daru, či slúži potrebám celej rodiny alebo len jedného z manželov, ale vždy treba vychádzať z úmyslu darcu (viď rozhodnutie publikované pod č. R 42/1972 ) Súd prvej inštancie potom správne z vykonaného dokazovania ( výsluch žalovaného a oboch jeho rodičov) ustálil, že žalovaný v konaní uniesol dôkazné bremeno preukazujúce jeho tvrdenie, že rodičia žalovaného darovali peňažné prostriedky na kúpu domu len a výlučne jemu. Žalobkyňa v konaní naopak neprodukovala žiaden dôkaz o tom, že by tomu tak nebolo, a preto jej odvolacia námietka nie je dôvodná. Skutočnosť, že rodičia žalovaného nepožadovali, aby dom bol evidovaný v katastri nehnuteľností výlučne na žalovaného, sama osebe neznamená automaticky, že peniaze, za ktoré bol dom kúpený, mali rodičia žalovaného v úmysle darovať i žalobkyňi, ktorú skutočnosť rodičia žalovaného pri svojom výsluchu vylúčili. Pokiaľ žalobkyňa v tejto súvislosti namieta písomné prehlásenie p. Blaška (švagra žalovaného) s tým, že súd ho odmietol ústne vypočuť ako svedka na pojednávaní, čím porušil jej procesné práva, odvolací súd dáva do pozornosti, že záver súdu prvej inštancie o úmysle darcov darovať peňažné prostriedky len a výlučne žalovanému, nebol založený na písomnom prehlásení p. O., ale vyplýval z iných dôkazov. Samotná žalobkyňa v podaní zo dňa 29.09.2017 uvádza, že menovaný nebol prítomný pri kúpe domu, nebol svedkom komunikácie medzi rodičmi žalovaného a žalobkyňou a môže mať k veci len sprostredkované informácie ( teda vykonanie dôkazu jeho výsluchom nemôže mať vplyv na rozhodnutie súdu v tomto smere), a preto procesnému postupu súdu prvej inštancie, ktorý menovaného nevypočuť ako svedka, niet čo vytknúť.

32. Ďalšia odvolacia námietka žalobkyne smerovala voči započítaniu investície 16 380,- eur do domu v prospech žalovaného, keď súd prvej inštancie v tomto smere zohľadnil investície žalovaného do interiérových dverí 13 380,- Sk a hornej kúpeľne 3 000,- eur (sanita, obklady, lepidlá). Súd prvej inštancie v bode 83 rozsudku uviedol, že žalobkyňa uznala popísané investície žalovaného do domu manželov v listine Ustálenie stavu domu ku dňu rozvodu, hoci z listín bolo preukázané, že boli vynaložené až po rozvode manželstva.

32.a Podľa § 151 ds. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana nepoprela, sa považujú za nesporné.

32.b Z obsahu spisu je zrejmé, že na základe výzvy súdu žalobkyňa na pojednávaní 30.04.2014 vo všeobecnosti potvrdila písomné vyčíslenie žalovaným vykonaných investícií do domu, vrátane interiérových dverí a hornej kúpeľne. Žalovaný však už na pojednávaní dňa 12.03.2014 potvrdil, že ku dňu odchodu zo spoločnej domácnosti v roku 2008 v dome o.i. neboli interiérové dvere ani horná kúpeľňa a uvedené vyplýva i zo samotného písomného vyjadrenia zo dňa 31.03.2014. Svedok MUDr. V. Q., otec žalovaného, na pojednávaní dňa 30.04.2014 potvrdil, že interiérové dvere sa do domu zakupovali v novembri 2011 a horná kúpeľňa sa robila v septembri 2012, teda po rozvode manželstva účastníkov. Uvedené bolo preukázané i žalovaným predloženými faktúry ( č.l. 112-119) a „ustálenie stavu domu“ spísaným žalovaným (č.l. 157). Taktiež zo znaleckého posudku č. 27/2015 týkajúceho sa hodnoty rodinného domu je zrejmé, že na 1. podzemnom, 1. nadzemnom, 2. nadzemnom podlaží interiérové dvere nie sú; nie je uvedené hodnota dlažieb v ostatných miestnostiach ani zariadenie hornej kúpeľne.

Napokon žalovaný v odvolacom konaní sám potvrdil, že táto odvolacia námietka žalovanej je dôvodná, pretože investície do interiérových dverí a hornej kúpeľne boli vykonané po rozvode manželstva a s touto námietkou súhlasil.

32. c Na základe uvedeného možno konštatovať, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď v rozpore so zisteným skutkovým stavom v prospech žalovaného zohľadnil investície do domu z jeho výlučných prostriedkov v sume spolu 16 380,- eur (interiérové dvere 13 380,- Sk a horná kúpeľňa 3 000,- eur), keď vychádzal len zo všeobecného vyjadrenia žalobkyne (ktorá navyše do domu nemala prístup) a rezignoval na skutočnosti, ktoré boli zistené vykonaným dokazovaním, a ktoré obe sporové strany zhodne potvrdili. Táto odvolacia námietka žalobkyne tak bola dôvodná.

33. Žalobkyňa ďalej namietala vyporiadanie hypotekárneho úveru medzi stranami.

33.a V konaní nebolo sporné, že manželia ako dlžníci za trvania manželstva dňa 14.12.2005 uzavreli zmluvu o splátkovom úvere č. 0372504066 s bankou - Slovensko sporiteľňou, a.s., na základe ktorej im bol poskytnutý úver 33 193,91 eur / 1 000 000,- Sk, ktorý sa zaviazali veriteľovi splatiť v pravidelných mesačných splátkach. Úver je zabezpečený záložným právom zriadeným k rodinnému domu. Za trvania manželstva bol úver splácaný z prostriedkov BSM. Ku dňu rozvodu manželstva (14.07.2011) predstavoval dlh účastníkov na istine sumu 27 427,33 € (potvrdenie banky zo dňa 10.04.2017, č.l. 607). Úver ku dňu rozvodu manželstva ( 14.07.2011) ani ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie nebol splatený v celom rozsahu. Žalovaný tvrdil a žalovaná nerozporovala, že po rozvode manželstva splátky úveru hradil výlučne žalovaný. Podľa potvrdenia banky zo dňa 09.05.2016 (č.l. 407) žalovaný od 14.07.2011 do 08.05.2016 splácal úver žalovaný a za uvedené obdobie zaplatil 11 973,70 eur. Podľa poslednej správy banky zo dňa 02.01.2020 bolo na úver zo strany žalovaného od 08.05.2016 do 01.01.2020 uhradená suma 8 723,91 eur a zostatok na uvedenom úvere je ku dňu 01.01.2020 14 085,36 eur.

33.b Podľa zhodnotenia Najvyššieho súdu ČSSR z 03.02.1972, sp.zn. Cpj 86/1971, R 42/1972 Občiansky zákonník nemá výslovné ustanovenie o tom, ako majú byť vyporiadané pohľadávky a dlhy manželov, ktoré sú spojené s ich bezpodielovým spoluvlastníctvom a vznikli za jeho trvania. Tieto pohľadávky a dlhy totiž podľa ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka nepatria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, takže sa na ne nevzťahujú ustanovenia § 149 a 150 Občianskeho zákonníka. Ak tieto vzťahy nie sú osobitne upravené, potom treba v zmysle ustanovenia § 496 Občianskeho zákonníka vychádzať z ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú vzťahy svojím obsahom a účelom najbližšie, primerane použiť ustanovenia § 149 a 150 Občianskeho zákonníka a vykonať aj vyporiadanie pohľadávok a dlhov manželov, pokiaľ vznikli za trvania ich bezpodielového spoluvlastníctva a v súvislosti s ich hospodárskym a spotrebným spoločenstvom.

33. c Súd prvej inštancie vzhľadom na zhodné návrhy účastníkov konania o tom aby bol úver prikázaný žalovanému, ako i na skutočnosť, že spoločný záväzok účastníkov zo zmluvy o úvere č. 0372504066 zo dňa 14.12.2005 je zabezpečený záložným právom k domu, ktorý na základe návrhov strán má byť prikázaný do výlučného vlastníctva žalovaného, správne postupoval, keď žalovanému taktiež prikázal úhradu zostatku úveru úvere č. 0372504066 v Slovenskej sporiteľni, a.s., z ktorého ku dňu 01.01.2020 zostáva v zmysle vyššie uvedeného uhradiť ešte sumu 14 085,36 eur. Súd prvej inštancie však vo výroku IV. konštatoval, že zostatok úveru ( k neuvedenému dňu) je 15 545,91 eur, pričom v bode 91 odôvodnenia rozsudku uvádza, že pri výpočte vyrovnacích podielov strán zohľadnil stav úveru podľa správy banky zo dňa 08.01.2020 (t.j. sumu 14 085,36 eur) s tým, že stav úveru je vo výroku mylne uvedený na sumu 15 545,91 eur. Rozsudok súdu prvej inštancie je potom v tejto časti ( vo výroku IV. s korešpondujúcim odôvodnením) nepreskúmateľný, pretože súd prvej inštancie sám v odôvodnení rozsudku konštatoval vecnú nesprávnosť jedného svojho výroku, čo nie je procesne prípustné a zakladá to zmätočnosť rozhodnutia súdu v tejto časti.

33. d Odhliadnuc od uvedeného, vzhľadom na obsah odvolacích námietok žalobkyne, považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie v súvislosti so splácaním spoločného úveru výlučne žalovaným po rozvode manželstva nezohľadnil v prospech žalovaného i úroky, ktoré k nemu prirastú v budúcnosti, ako sa mylne domnieva žalobkyňa. Súd prvej inštancie správne v tomto smere prihliadol na náklady, ktoré žalobca po rozvode manželstva do dňa vyporiadania (resp. do dňa 01.01.2020) vynaložil zo svojich výlučných prostriedkov na majetok spoločný, a to konkrétne sumu 20 697,61 eur ( za obdobie od 14.07.2011 do 08.05.2016 suma 11 973,70 eur a od 08.05.2016 do 01.01.2020 suma 8 723,91 eur) na úhradu spoločného úveru č 0372504066 v Slovenskej sporiteľni, a.s.. Vzhľadom na to, že išlo o úver vzniknutý za trvania manželstva obom účastníkmi spoločne, niet dôvodu, pre ktorý by v prospech žalovaného mali byť započítané len úhrady istiny a nie aj

(minulých) úrokov z istiny, ako navrhuje žalobkyňa. Uvedené je plne v súlade s ustálenou súdnou praxou i právnou teóriou, podľa ktorých ak ku dňu vysporiadania BSM nebol dlh účastníkov uhradený, prikáže ho súd na úhradu niektorému z účastníkov vo výške danej ku dňu rozhodovaniu súdu, t.j. vrátane do tej doby už kapitalizovaného prísľušenstva (úrokov) (viď JUDr. Imrich Fekete, CSc. : Občiansky zákonník. Veľký komentár, 2. zväzok, str. 382, Eurokódex, Bratislava, 2015; porovnaj rozhodnutie NS ČR sp.zn. 22Cdo/2206/2009 zo dňa 23.03.2011 pri obdobnej právnej úprave).

34. Odvolacia námietka žalobkyne smerovala i voči posúdeniu súdu prvej inštancie, na základe ktorého finančné prostriedky zo stavebného sporenia strán vo Wüstenrot, a.s. vyplatené vo výške 9 743,55 eur za trvania manželstva započítal na ťarchu žalobkyne s odôvodnením, že pri nakladaní s týmito prostriedkami, keď nešlo o bežný úkon vzhľadom na výšku sumy, konala bez súhlasu žalovaného, a preto na túto sumu pri vyporiadaní BSM prihliadol ako na sumu, ktorú je povinná žalobkyňa uhradiť do BSM a to vo výške 9 743,55 eur, pričom poukázal na závery zhodnotenia Najvyššieho súdu ČSSR sp.zn. Cpj 86/1971 a rozsudku Najvyššieho súdu ČR zo 17.1.2001 sp.zn. 22Cdo 2433/99.

34. a Z obsahu spisu vyplýva, že účet spoločného stavebného sporenia manželov bol účinný od 29.06.2001 a zrušený bol dňa 07.12.2007. Žalobkyňa tvrdila, že matka žalobkyne na tento účet za trvania manželstva účastníkov, poskytla sumu 209 294,10 Sk. Žalovaný toto tvrdenie zospornil. Tvrdenie žalobkyne však potvrdil svedok R. (otec žalobkyne) pri výsluchu dňa 11.06.2014. Na základe vykonaného dokazovania bolo pritom zistené, že dňa 07.12.2007 bolo na základe žiadosti oboch manželov (č.l. 75, 102) vyplatené na účet žalobkyne 9 743,55 eur / 293 534,10 Sk. Žalobkyňa uviedla, že sumu 6 970,72 eur/ 210 000,- Sk obratom previedla na účet svojej matky (čo vyplýva to i z výpisu z jej účtu) a zvyšok vybrala (z výpisu z účtu vyplýva výber 3 153,42 eur / 95 000,- Sk) a vyplatila žalovanému. Žalovaný namietal, že nemal vedomosť o dohode s matkou žalobkyne a žalobkyňa sumu 6 970,72 eur previedla bez jeho vedomia svojej matke a zvyšok mu nikdy nevyplatila. Vo vyjadrení zo dňa 13.03.2017 žalovaný uviedol, že o výbere prostriedkov zo spoločného stavebného sporenia sa dozvedel až po rozvoде manželstva.

34.b Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie sa nezaoberal dôsledne všetkými skutočnosťami zistenými v konaní ohľadne stavebného sporenia. Je pravdou, že pokiaľ jeden z manželov nakladal s vecou alebo úsporami, ktoré sú v BSM, spôsobom, ktorý je v rozpore s ustanovením § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, potom na tento neplatný (pozn. relatívne) právny úkon nemožno prihliadať a vec alebo úspory je potrebné zaradiť do masy BSM a vysporiadať. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti však nie je zrejmé, ako súd vyhodnotil výpoveď svedka R. a o vložení prostriedkov matky žalobkyne na účet stavebného sporenia manželov a o existencii dohody medzi žalobkyňou a jej matkou, resp. z akých dôvodov jeho svedectvu neuveril. V tejto súvislosti sa súd prvej inštancie nezaoberal otázkou či sa žalovaný dovolal alebo nedovolal relatívnej neplatnosti prípadnej dohody medzi žalobkyňou a jej matkou a z akých dôvodov sa započítania sumy na ťarchu žalobkyne začal domáhať až v konaní o vyporiadanie BSM, keď jeho tvrdenie o tom, že o zrušení účtu a vyplatení sumy stavebnou sporiteľňou žalobkyne, sa dozvedel až po rozvoде manželstva, nie je pravdivé s poukazom na to, že podľa listinných dôkazov o zrušení účtu požiadali obaja manželia spoločne v roku 2007 a v žiadosti uviedli účet (žalobkyne), na ktorý žiadali výplatu nasporených prostriedkov poukázať. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti je potom predčasné a odvolacia námietka žalobkyne je dôvodná.

35. Pokiaľ ide o podiel na zisku v obchodnej spoločnosti ANTRE PUBLIC, s.r.o., ktorý žalobkyňa tvrdí vo výške 50 000,- eur (nie 40 000,- eur, ako nesprávne uvádza súd prvej inštancie), odvolací súd poukazuje na závery súdnej praxe i právnej teórie, podľa ktorých nielen mzda, ale aj akékoľvek iné peňažné plnenie, ktoré ktorýkoľvek z manželov získal počas trvania manželstva (s výnimkami uvedenými v zákone), sa stáva súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva až okamihom ich vyplatenia niektorému z manželov. Vznik nároku na peňažné plnenie ešte nezakladá istotu, či vôbec, kedy a v akej výške bude toto peňažné plnenie skutočne vyplatené. Rozhodujúcim okamihom pre začlenenie do bezpodielového spoluvlastníctva je teda okamih nadobudnutia peňažného plnenia, nie vznik nároku na toto plnenie. Predmetom vysporiadania je totiž len reálny spoločný majetok manželov, ktorý existoval ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva. Nemôže ním byť fiktívny majetok ani majetok, vo vzťahu, ku ktorému existuje iba tzv. čakateľské právo (viď JUDr. Imrich Fekete, CSc. : Občiansky zákonník. Veľký komentár, 2. zväzok, str. 378, Eurokódex, Bratislava, 2015).

35. a V súdnej veci nie je sporné, že dňa 29.06.2011 žalovaný ako jediný spoločník predmetnej obchodnej spoločnosti rozhodol o vyplatení zisku v svojej osobe; že podľa poznámok k individuálnej účtovnej uzávierke k 31.12.2011 došlo k vyplateniu dividend 40 000,- eur a bola potvrdená existencia pohľadávky spoločníka 10 000,- eur a podľa poznámok k individuálnej účtovnej uzávierke k 31.12.2012 bola vyplatená i táto suma, ktoré účtovné závierky boli schválené a podpísané žalovaným ako jediným spoločníkom. V konaní sp.zn. 14P/53/2013 o výživnom, ktorého účastníkmi boli žalobkyňa a žalovaným, bolo v súvislosti s príjmami žalovaného z obchodnej spoločnosti, vrátane príjmu - z uvedeného zisku zo spoločnosti, vykonané rozsiahle dokazovanie. Z výsluchu žalovaného a svedka V.du v tomto súdnom konaní, z výsluchu účtovníčky obchodnej spoločnosti v konaní sp.zn. 14P/53/2013, z výpisu z účtu spoločnosti, z výdavkového pokladničného dokladu zo dňa 11.07.2011 a ďalšími listinami zo spisu sp.zn. 14P/53/2013 bolo súdom tak v konaní sp.zn. 14P/53/2013, ale i v tomto súdnom konaní zistené, že napriek k existencii vyššie popísaných účtovných dokladov a existencii rozhodnutia spoločníka zo dňa 29.06.2011, k vyplateniu podielu na zisku vo výške spolu 50 000,- eur žalovanému za trvania manželstva reálne nedošlo. Doposiaľ bol teda v súdnom konaní preukázaný vznik nároku žalovaného na podiel na zisku, avšak nebolo preukázané reálne vyplatenie podielu na zisku žalovanému za trvania manželstva. Skutočnosť, že žalovaný ako jediný spoločník obchodnej spoločnosti o vyplatení zisku rozhodol a podpísal účtovné doklady neznamená automaticky, že ide o zhodné tvrdenie strán v sporovom konaní v zmysle § 151 ods. 1 CSP o tom, že došlo k vyplateniu podielu na zisku žalovanému, ako sa domnieva žalobkyňa, o to viac za situácie, keď žalovaný od počiatku súdneho konania reálne vyplatenie zisku popiera. V dôsledku uvedeného sa dôkazné bremeno na preukázanie tvrdenia, že k výplate zisku reálne došlo, presunulo na žalobkyňu, ktorá v tomto štádiu konania dôkazné bremeno o tejto skutočnosti neuniesla. Záveru súdu prvej inštancie, ktorý sumu zisku ako nevyplatenú nevyporiadal, potom niet čo vytknúť. Pokiaľ žalobkyňa argumentuje, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťou, že obchodná spoločnosť súdu nepredložila účtovníctvo, odvolací súd zistil, že vykonanie takého dôkazu v tomto konaní navrhnuté nebolo a námietka žalobkyne nie je dôvodná.

35. b Pokiaľ sa žalobkyňa v súvislosti s nárokom žalovaného na podiel zo zisku obchodnej spoločnosti, za situácie, že súd nemá za preukázané reálne vyplatenie podielu na zisku žalovanému domáha vyporiadania pohľadávky na podiel na zisku vo výške spolu 50 000,- eur, odvolací súd túto odvoláciu námietku nemal za dôvodnú. Obchodný podiel predstavuje práva a povinnosti spoločníka a im zodpovedajúcu účasť na obchodnej spoločnosti. Podiel sa oceňuje mierou účasti spoločníka na čistom obchodnom majetku spoločnosti (§ 61 ods. 1 Obchodného zákonníka). Podiel spoločníka na čistom obchodnom imaní (§ 6 ods. 3) sa v zásade prejavuje v troch základných formách, t.j. ako podiel na zisku, vyrovnací podiel alebo ako podiel na likvidačnom zostatku. Konkrétne právo na podiel na zisku nevzniká automaticky dosiahnutím zisku, ale až rozhodnutím spoločníkov o tom, že zisk (príp. jeho časť) sa použije na rozdelenie. Spoločníkom obchodnej spoločnosti patria zákonom priznané základné práva, a to jednak a) nemajetkové práva, napr. právo na účasť na riadení spoločnosti; právo na kontrolu a iné a b) majetkové práva, predovšetkým právo na podiel na zisku. Avšak len manžel - spoločník má práva a povinnosti vyplývajúce pre neho úpravy postavenia spoločníka obchodnej spoločnosti v Obchodnom zákonníku, v inom právnom predpise alebo v spoločenskej zmluve. Tieto práva sú oddelené od majetkovej hodnoty samotného obchodného podielu, ktorá - v prípade nadobudnutia obchodného podielu čo aj len jedným z manželov za trvania manželstva - zostáva manželom spoločná (porovnaj napr. rozsudok NS ČR sp.zn. 22Cdo/700/2004 pri obdobnej právnej úprave). Z povahy práva na podiel na zisku obchodnej spoločnosti, ktoré podľa Obchodného zákonníka prislúcha zásadne len spoločníkovi obchodnej spoločnosti (i keď je nepochybne samostatne prevoditeľné) vyplýva, že pohľadávka na výplatu podielu na zisku obchodnej spoločnosti ANTRE PUBLIC, s.r.o., založená na rozhodnutí jediného spoločníka (žalovaného) zo dňa 29.06.2011 patrí len a výlučne spoločníkovi tejto spoločnosti (pokiaľ nebola prevedená), teda žalovanému a ako takú ju samotnú nemožno vyporiadať v konaní o vyporiadaní BSM.

35.c Odvolací súd však konštatuje, že súd prvej inštancie nevyhodnotil danú situáciu, týkajúcu sa nároku na vyplatenie podielu na zisku obchodnej spoločnosti žalovanému z hľadiska dobrých mravov (§ 3 Občianskeho zákonníka), ako sa v prvoinštančnom konaní domáhala žalobkyňa. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku nezaoberal tým, na základe akých skutočností žalovaný rozhodol o vyplatení podielu na zisku a z akých dôvodov následne suma podielu na zisku nebola za trvania manželstva žalovanému vyplatená, či sa výplaty podielu na zisku, na ktorý mu preukázateľne vznikol právny nárok, žalovaný za trvania manželstva alebo po jeho zániku domáhal, ak áno, akým spôsobom a s akým výsledkom a ak nie, či jeho konanie nebolo v rozpore s dobrými mravmi, ktorým konaním jeho pričinením mohla z majetku BSM uniknúť majetková hodnota, ktorá by inak do masy BSM patrila. Taktiež sa súd prvej inštancie nevysporiadal so skutkovými tvrdeniami žalobkyne uvádzanými v konaní pred súdom

prvej inštancie, že výplata tvrdeného zisku v hotovosti nasvedčuje vklad hotovosti na účet žalovaného po rozvode manželstva. Z tohto hľadiska je potom rozhodnutie súdu prvej inštancie i v tomto smere predčasné.

35. d Odvolací súd pre úplnosť dáva do pozornosti, že predmetom konania, vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 14P/53/2013, bola úprava rodičovských práv a povinností rodičov (žalobkyne a žalovaného) k ich maloletým deťom, nie vyporiadanie BSM strán a konanie právoplatne skončilo vydaním rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19CoP/53/2016 dňa 08.12.2016, teda pred takmer 4 rokmi.

36. Žalobkyňa ďalej namietala, že súd prvej inštancie ju nedôvodne zaviazal na úhradu trov znaleckého dokazovania vykonaného Ing. I. om žalovanému. Súd prvej inštancie podľa bodu 93 rozsudku o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, keď po zhodnotení návrhov strán na vyporiadanie BSM konštatoval, že mal za to, že úspech, resp. neúspech v spore mala každá zo strán sporu v podstate rovnaký, pretože žalobkyňa i žalovaný v priebehu konania navrhovali spôsoby možného vyporiadania BSM, ktoré súd nepoužil. Následne sa v rozsudku uvádza, že „preto súd rozhodol podľa § 257 CSP tak, že náhradu ostatných trov konania stranám nepriznal. Priznal len náhradu trov konania žalobkyňi od I. V., za úkony súvisiace s jeho vstupom do konania, keď súd rozhodol, že ho na námietku žalobkyne do konania neprípustil, a tiež súd priznal žalovanému náhradu trov konania za znalecké dokazovanie, ktorým bolo preukázané tvrdenie žalovaného ohľadom hodnoty bytu, resp. hodnoty členského podielu v družstve v čase jeho nadobudnutia do BSM.“ Po preskúmaní veci sa odvolací súd sa stotožnil s odvolacou námietkou žalobkyne, že takto formulované závery súdu prvej inštancie nie sú preskúmateľné, nie je zrejmé, či teda o trovách konania strán sporu súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP alebo použil § 257 CSP a z akých konkrétnych dôvodov. Taktiež nie je zrejmé, z akých dôvodov vyčlenil len časť trov konania žalovaného (náhradu za znalecké dokazovanie jedným z viacerých znalcov), na ktorých náhradu zaviazal žalobkyňu, keď samotná skutočnosť, že znaleckým dokazovaním vykonaným vo veci, bolo preukázané tvrdenie jednej strany, za súčasného konštatovania, že úspech, resp. neúspech v spore mala každá zo strán sporu v podstate rovnaký, nie je podľa názoru odvolacieho súdu dôvodom na aplikáciu ust. § 257 CSP. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu a túto výnimočnosť je súd povinný dôsledne odôvodniť., o to viac, že súd prvej inštancie bez uvedenia relevantných dôvodov „vyčlenil“ nárok žalovaného na náhradu trov tohto znaleckého dokazovania z masy ostatných trov konania strán. Táto odvolacia námietka žalobkyne bola dôvodná.

37. Odvolacie námietky žalovaného:

38. Žalovaný v odvolaní namietal závery súdu prvej inštancie na základe ktorých dospel k záveru, že v prípade obchodného podielu v spoločnosti ANTRE PUBLIC, s.r.o., ktorý žalovaný kúpil za trvania manželstva kúpnu zmluvou zo dňa 07.03.2004 a ktorý v priebehu konania o vyporiadanie BSM bol na základe zmluvy zo dňa 28.03.2013 previedol (podľa zmluvy) bezodplatne na nadobúdateľa X.a O., nešlo o bezodplatný prevod.

38. a Odvolací súd sa po preskúmaní veci v tejto časti stotožnil so závermi súdu prvej inštancie. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že obchodný podiel v spoločnosti ANTRE PUBLIC, s.r.o. žalovaný kúpil za trvania manželstva kúpnu zmluvou zo dňa 07.03.2004 za kúpnu cenu 1 659,70 eur, ktoré získal zo zmluvy o pôžičke zo dňa 20.01.2004 ( uzavretej taktiež za trvania manželstva ). Obchodný podiel nepredstavuje vec, ale inú majetkovú hodnotu, ktorá je obchodovateľná a oceniteľná v peniazoch. Z ustálenej judikatúry, na ktorú odkazuje i súd prvej inštancie v bode 86 odôvodnenia napadnutého rozsudku, je nepochybné, že ak manželia alebo jeden z nich za trvania manželstva z prostriedkov patriacich do BSM nadobudne obchodný podiel v spoločnosti s ručením obmedzeným, takto získaný majetok sa zo zákona stáva súčasťou BSM, ktorý možno vyporiadať v rámci konania o vyporiadanie BSM. Vzhľadom na skutočnosť, že obchodný podiel, ktorého majetková hodnota spadala do BSM strán sporu, žalovaný zmluvou zo dňa 28.03.2013 previedol na tretiu osobu preukázateľne bez súhlasu žalobkyne, súd prvej inštancie správne postupoval, keď v konaní o vyporiadanie BSM vysporiadal cenu obchodného podielu v čase predaja. Je síce pravdou, že zmluva

o prevode obchodného podielu zo dňa 28.03.2013 bola koncipovaná ako bezodplatná zmluva, ktorej relatívnej neplatnosti sa žalovaná nedovolala, avšak je potrebné prihliadnuť najmä na skutočnosť, že v zmluve o pôžičke zo dňa 20.01.2004, uzavretej medzi žalovaným ako dlžníkom a X.om O. ako veriteľom bolo uvedené, že ju žalovaný môže splatiť i bezodplatným prevodom obchodného podielu. Keďže v konaní nebolo zistené, že by žalovaný zmluvu o pôžičke zo dňa 20.01.2004 splnil iným spôsobom, súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že k splateniu výlučného záväzku žalovaného zo zmluvy o pôžičke zo dňa 20.01.2004 došlo dňa 28.03.2013 prevodom obchodného podielu na veriteľa zo zmluvy o pôžičke, X. O.. Napokon sám žalovaný na pojednávaní dňa 12.03.2014 potvrdil, že pôžičku X.ovi O. neplatil, a práve preto bol podiel prevedený bez odplaty - odpísaním pôžičky - na O.a. Súd prvej inštancie potom správne uzavrel, že obchodný podiel bol v skutočnosti prevedený za sumu predstavujúcu istinu pôžičky s dojednanou odplatom (9 128,33 eur/ 275 000,- Sk) s dojednaným 10 % ročným úrokom z omeškania od 20.01.2006 (v ktorý deň bola pôžička podľa zmluvy splatná) do 28.03.2013 (deň uzavretia zmluvy o prevode obchodného podielu ) vo výške 6 564,65 eur. Cena, za ktorú bol potom obchodný podiel v skutočnosti prevedený, tak predstavuje sumu 15 692,98 eur, ktorú sumu súd prvej inštancie správne ( po zaokrúhlení 15 693,- eur) urobil predmetom vyporiadania. Odvolacia námietka žalovaného tak dôvodná nebola.

38. b Čo sa týka námietky žalovaného, aby súd istinu pôžičky z roku 2004 (8 298,48 eur/ 250 000,- Sk) zahrnul do pasív na strane žalovaného, súd prvej inštancie pri vyporiadaní zohľadnil sumu výlučných prostriedkov žalovaného - peňažných prostriedkov zo zmluvy o pôžičke zo dňa 20.01.2004 v časti vo výške 1 659,70 eur, ktorá suma bola preukázateľne podľa kúpnej zmluvy zo dňa 07.03.2004 vynaložená žalovaným na kúpu predmetného obchodného podielu. V tomto smere je potrebné zdôrazniť, že ak vznikol za trvania manželstva dlh, z ktorého bol zaviazaný len jeden z manželov, ktorí, napríklad uzavrel vo vlastnom mene zmluvu o pôžičku a takto získané peniaze boli použité na kúpu určitej veci, teda bola zaň získaná určitá majetková hodnota, patrí aj táto hodnota - za splnenia ostatných podmienok uvedených v § 143 Občianskeho zákonníka a bez ohľadu na to, či bola zmluva o pôžičke platne uzavretá - do bezpodielového spoluvlastníctva. Na záväzok manžela, ktorý takto získal peniaze, ktoré je povinný vrátiť, a ktorý ich vynaložil skutočnosťou na spoločný majetok zo svojho, sa prihliadne pri vyporiadaní BSM (rozsudok Najvyššieho súdu publikovaný pod č. R 57/ 1970). Súd prvej inštancie správne ako vnos žalovaného posúdil len časť peňažných prostriedkov získaných zo zmluvy o pôžičke, pretože len táto časť bola preukázateľne vynaložená na kúpu obchodného podielu, teda majetkovej hodnoty spadajúcej do masy BSM. Vo zvyšku peňažných prostriedkov získaných žalovaným zo zmluvy o pôžičke nebolo v konaní preukázané, že by ich použil na obstaranie alebo zhodnotenie veci patriace patriacich do BSM, a preto na ne súd prvej inštancie správne neprihliadal. Táto odvolacia námietka žalovaného dôvodná nebola.

39. Ďalšia odvolacia námietka žalovaného smerovala proti určaniu výšky sumy vnosu, ktorý žalovaný zo svojho uhradil na kúpnu cenu za dom, patriaci do BSM strán ( dar od rodičov).

39. a Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku v bode 83 uviedol, že o.i. ako výlučné prostriedky investované žalovaným do BSM posúdil i kúpnu cenu domu, uhradenú rodičmi žalovaného priamo predávajúcim do rúk teda sumu 780 000 Sk, teda 25 891,26 eur, ktorá kúpna cena bola žalovanému darovaná jeho rodičmi, čo vyplýva z vykonaného dokazovania. Súd prvej inštancie vychádzal zo znenia kúpnej zmluvy a neprihliadal na zvyšnú sumu ktorá mala byť vyplatená predávajúcim, pretože podľa kúpnej zmluvy na iné plnenie nebol daný dôvod.

39. b Odvolací súd sa po preskúmaní veci s takýmto záverom súdu prvej inštancie stotožňuje. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že dňa 20.07.2005 bola medzi žalobkyňou a žalovaným ako kupujúcimi a I. D., U. S., Q. X. a B. Q. ako predávajúcimi uzavretá kúpna zmluva na rodinný dom, špecifikovaný v bode 25 tohto uznesenia za dojednanú kúpnu cenu 25 891,25 eur/ 780 000,- Sk. V konaní bolo výsluchom žalovaného, rodičov žalovaného, svedkyne Q. X. a čestným prehlásením Q. X. zistené, že rodičia žalovaného kupujúcim odovzdali titulom kúpy domu sumu 62 238, 60 eur/ 1 875 000,- Sk, hoci v zmluve bola uvedená kúpna cena 25 891,25 eur.

39.c Na vznik kúpnej zmluvy v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 588 a nasl.) je potrebné, aby sa účastníci zmluvy dohodli na podstatných náležitostiach, ktorými sú predmet kúpy a kúpna cena. Bez dojednania o kúpnej cene nie je kúpna zmluva platne uzavretá. K určaniu kúpnej ceny dochádza najčastejšie určením výšky kúpnej ceny určitou sumou peňazí. Pokiaľ tomu tak nie je, musí byť v kúpnej zmluve namiesto toho uvedený spôsob, akým možno túto sumu určiť. V prípade, ak kúpna cena nie je vôbec dojednaná, kúpna zmluva je absolútne neplatná. V prípade kúpnej zmluvy, ktorej predmetom súd

nehnutelnosti, musí byť kúpna zmluva ( vrátane dojednaní o kúpnej cene ) uzavretá v písomnej forme pod následkom jej neplatnosti.

39.d Na základe uvedeného možno konštatovať, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď pri určení výšky vnosu žalovaného z výlučných prostriedkov na získanie majetku do BSM ( kúpu rodinného domu ) vychádzal z kúpnej ceny dojednanej v kúpnej zmluve, teda zo sumy 25 891,25 eur. Pokiaľ rodičia žalovaného plnili kupujúcim peňažnými prostriedkami, darovanými žalovanému, nad rozsah tejto dojednanej kúpnej ceny, plnili tak bez právneho dôvodu, a túto sumu plnenú nad rozsah dojednanej kúpnej ceny v platnej kúpnej zmluve, nemožno započítať v prospech žalovaného a na ťarchu žalobkyne ako vnos žalovaného do BSM. Na veci nič nemení ani skutočnosť, že podľa posudku Ing. K. č. 137/2005 mal rodinný dom ku dňu 28. 10. 2005 hodnotu 59 0749,05 eur/ 1 800 000 ,- Sk, pretože kúpna cena v kúpnej zmluve nemusí zodpovedať trhovej hodnote predmetu kúpy a je výsledkom slobodnej dohody zmluvných strán.

39.e Uvedená odvolacia námietka žalovaného tak dôvodná nebola.

40. Pokiaľ žalovaný ďalej namieta výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie - bod 36 tohto uznesenia z, ktorého vyplýva, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, či súd prvej inštancie rozhodoval o náhrade trov konania podľa § 255 alebo § 277 CSP, a preto je rozhodnutie v tejto časti nepreskúmateľné.

41. Odvolací súd sa ďalej stotožňuje so zhodnými odvolacími námietkami žalobkyne i žalovaného ohľadom veľkého množstva chýb v písaní a počítaní v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré robia rozsudok súdu prvej inštancie len ťažko preskúmateľný. Napr. vychádzajúc výlučne z číselných údajov uvádzaných v bode 92 rozsudku (bez ohľadu na dôvodnosť a správnosť jednotlivých číselných údajov v zmysle vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu) čistá hodnota BSM nepredstavuje sumu 239 279,95 eur, ale sumu 239 014,50 eur ( súd prvej inštancie uviedol hodnoty: dom 142 000 eur, byt 68 800 eur, zostatky na účtoch 1629,08 eura 1148,87 eura, vyplatené prostriedky zo stavebného sporenia v 9743,55 euro, cena za predaj obchodného podielu 15 693 eur, čo spolu predstavuje sumu 239 014,50 eur); v dôsledku uvedeného je nesprávny aj výsledok súdom prvej inštancie vyčíslenej čistej hodnoty BSM ; nesprávny je údaj o tom, že žalobkyňa z BSM dostane majetok v hodnote 482 017,2 eur a podobne.

42. Náprava popísaných pochybení súdu prvej inštancie v odvolacom konaní by vyžadovala takú mieru ingerencie odvolacieho súdu, ktorá by v skutočnosti mala za následok aj nahrádzanie činnosti súdu prvej inštancie (úlohou odvolacích súdov napriek preneseniu na ne určitých činností vyžadovaných skôr od súdov prvej inštancie je totiž stále prieskum správnosti rozhodnutí súdov prvej inštancie s prípadným doplnením dokazovania a nie vykonávanie základného dokazovania), a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP, v ktorom je právny názor odvolacieho súdu záväzný (§ 391 ods. 3 CSP). Odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu, pretože pri súdnom vysporiadaní BSM ide o spor, v ktorom určitý spôsob vysporiadania vzťahu medzi účastníkmi vyplýva z právneho predpisu; v konaní o vysporiadaní majetkového spoločenstva manželov nie je možné, aby niektorý z výrokov vykonávajúcich toto vysporiadanie samostatne nadobudol právoplatnosť.

43. V ďalšom konaní súd prvej inštancie opätovne vec prejedná a prípadne doplní dokazovanie v intenciách hore uvedených záverov odvolacieho súdu, dokazovanie riadne vyhodnotí v súlade so zákonnými ustanoveniami o BSM a súdnou praxou, vec právne posúdi a opätovne vo veci rozhodne rozsudkom, ktorý bude spĺňať náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP.

44. O nároku na náhradu trov konania vrátane trov tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí /§ 396 ods. 3 CSP/.

45. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde,

ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).